

SZABÓ LÁSZLÓ TIBOR

A hatalom

KISREGÉNY ÉS NOVELLÁK

BUDAPEST

**Sorozatszerkesztő
Simor András**

© Szabó László Tibor, 2013

Harmadik kisregényével jelentkezik Szabó László Tibor. Persze, nem szabályos kisregény ez sem, hanem egy keserű-groteszk pamflet, görbe tükörből rögzített látélet mai világunkról, félmúltunkról és lehetséges jövőnkről.

Ne feledjük, a görbe tükör torzít ugyan, megváltoztatja a dolgok arányait, megnyújtja, összenyomja, megcsavarja a felszín képeit, de trükkjei mögül sohasem hiányzik a

valóság. Sőt, amikor a felszín bohócos-derűs, vagy éppen ijesztő át-alakításán szörnyülködünk, sokszor közelebb jutunk a valódi tükrökből hiányzó mélységhez, a hagyományos eszközökkel nehezen tetten érhető rejtőzködő valósághoz.

Az érett korban pályát változtató egykori politológus, egyetemi oktató, hajdani operaénekes, nyelvtanár, tolmács, s ki tudja még milyen pályákon tevékenykedő író a szatíra, a groteszk, az abszurd mellett kötelezte el magát. Nem tehetett mást: élettapasztalata és a kor erre predesztinálta.

Váratlan halála kibontakozó írói pályának vetett véget.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

1. Elnökségi ülés

Napokig titkolták, hogy a nagy vezér halott. Ő volt az összetartó erő, és a felnövekvő új nemzedék úgy tudta, hogy bátor kiállása, mindent elsöprő forradalmi lendülete döntötte meg az előző rendszert. Elragadó egyénisége nélkül a nép még mindig nyomorban és szellemi sötétségben élne. Szeretett népére, amely mindenkor kész volt érte élni és halni, most az elrendelt hosszú gyász szomorúsága várt.

Az intrikára kész ellenzék ugyan megpróbált olykor másokat is a politika előterébe tolni, de ezekről a politikusokról mindig kiderült, hogy hazaárulók, idegen hatalmak ügynökei, korruptak és alkoholisták.

A hír hallatára az emberek az utcákra tódultak, de nem gyászolni, hanem mozgolódni kezdtek. Követeléseket fogalmaztak meg, egyesek szabadságjogokról szónokoltak, mások meg a szociális problémákat feszegették. A rendőrség elbizonytalanodott, hiszen a spontán tüntetések vezetői éppen azokat a jogokat hangoztatták, amelyekkel naponta tele volt a sajtó, amelyeket a hatalom képviselői is fennhangon hirdettek beszédeikben. A különbség csupán annyi volt, hogy a tüntetők ezeket komolyan is gondolták, és a gyakorlatban, a mindennapi életben akarták érvényesíteni, nem csak az ideológia szintjén.

Különböző bizottságok alakultak, többnyire szakmai jelleggel, hiszen az érdekérvényesítés fő törésvonalai mindig is a létbiztonság, a megélhetés problémái mentén jelentkeznek.

A legradikálisabb követeléseket a diákok fogalmazták meg. Az évtizedek folyamán felnőtt egy olyan új generáció, amely egyre világosabban látta a gazdasági fejlődés, a szociális ellentétek és a környezeti károsodás közötti összefüggéseket, valamint a saját jövője és érvényesülése előtt álló gátakat.

A gyorsan megszerveződött Országos Diákbizottság a Központi Egyetem egyik félreeső szemináriumi szobájában kapott helyet a tanácskozásra, és a küldöttek a kölcsönös bemutatkozás után azonnal Elnökségnek nevezték ki magukat. A legtöbben már korábban is ismerték egymást, mivel a különböző diákegyesületek vezetőségeiben tevékenykedtek. A formalitásokra nem sokat adtak, viszont minden porcikájukban érezték a gyorsan változó helyzet feszültségét, és tudták, hogy hamarosan rendkívüli eseményekre kerül sor. Eljött végre a nagy alkalom, hogy a különböző társadalmi rétegekkel összefogva megdöntsék a diktatúrát.

Tisztában voltak azzal, hogy a nagy vezér eltűnése után a felső körökben azonnal hatalmi harc kezdődik, ez bizonytalanná teszi a hatalmat, következetes és kitartó küzdelemmel elérhetik a rendszer megváltoztatását. Nem véres leszámolásra készültek, hanem egy eszményi demokrácia megteremtésére, a nemzet összefogására, a diktatúra fokozatos felszámolására.

A tanácskozást Madarász Béla egyetemi hallgató, negyedéves közgazdász nyitotta meg. Személye és neve a résztvevők többsége előtt már ismert volt, ugyanis meglehetősen jól lavírozott a hatalom és az általa képviselt diákok között. A hatalomnak szüksége volt rá a látszat-demokrácia fenntartása érdekében, a hallgatók pedig úgy vélték, hogy egy bátrabban fellépő társuk csak fejjel menne a falnak, az eredmény meg a legtöbb esetben elmaradna.

A hangulat percekben belül felforrósodott. Valamennyien úgy látták, hogy elérkezett a hatalomváltás ideje, a nagy vezér által felépített diktatórikus rendszer a felbomlás állapotába került.

– A parlament feloszlására, és új választások kiírására van szükség minél előbb! – kiáltotta az egyik delegált, meg sem várva, hogy megadják neki a szót. A többség hangosan helyeselt.

– A megújulás záloga a hitelesség, a szavahihetőség és a fiatalos lendület – egészítette ki a mondatot a mellette ülő.

– Le kell számolni a politikai infantilizmussal, hiszen ez a melegágya minden diktatúrának. Egy romlatlan demokráciát kell kialakítanunk!

– Stabilitásra van szükségünk, a közbizalom megszerzése most a legfontosabb feladat számunkra!

A hangzavar egyre erősebbé vált, és egyértelművé lett, hogy bizonyos játékszabályok betartása nélkül a vitatkozó felek sehova sem juthatnak el. A hirtelen beállott csendben mindenki Madarász Bélára tekintett, majd valaki megszólalt: – Legyen ő az elnökünk!

Béla meglepő nyugalommal nézett a többiekre: – Vállalom. Egy cselekvési programot kell kidolgozni és minél előbb elfogadni. Ez lesz a megújulás záloga, hiszen az a célunk, hogy az ország minél előbb kijusson ebből a helyzetéből. Elegendő van az agyonismételt beszédpanelekből és a second-hand demokráciából.

Erősödő morajlás hullámzott át a helyiségen. Az elnök magabiztosan szorította meg széke karfáját, mintha össze akarná morzsolni, de aztán megkegyelmezett neki, és tekintetét lassan az előtte fekvő papírtömbre irányította. Mindenki láthatta, hogy felkészülten érkezett a tanácskozásra. Mozgalmi rutinja azt is lehetővé tette neki, hogy ne vesszen el az ötletelésben, hanem határozott lépésekkel haladjon az előre megtervezett úton.

– Tudásalapú társadalomra van szükségünk. Az állampolgárok nem válhatnak konzumdiótákká, akiket csak a vásárlás érdekel, akik csak a plázákban érzik magukat igazán jól. Több szabadidőre van szükség, az individuum szabad kibontakozására, egy antropológiai forradalomra, vagyis egy új embertípus kifermálására.

Meg kell újítanunk a gazdaságot, a költségvetést. Az állami kiadások egyre szélesedő felügyeleti jogára van szüksége a társadalomnak. Mire való a vagyon? – kérdezhetjük bátran. Minden néprétegnek biztosítanunk kell a szociális felemelkedést. Növelni szükséges a zöld-beruházások arányát, hiszen elérkezett az ökológiai túllövés napja, vagyis egy olyan állapot, amikor az emberiség már több természeti erőforrást használ fel, mint amennyit a természet egy év alatt előállítani képes. Egy tudati atomrobbanás vár ránk, környezettudatos emberekké kell válnunk. Véget kell vetnünk a média prostitúciójának!

Nem folytathatta, mivel a szobában ülők lelkesedése lehetetlenné tette a további gondolatok ismertetését. Egy órán belül elkészült a végleges cselekvési terv, és a küldöttek óriási lelkesedéssel tódultak ki az utcára.

2. A választási kampány

Az egyre szaporodó tüntetések hatására a kormány rövidesen lemondott, majd a parlament is kimondta önfeloszlatását. Az ügyvezető kormány kompetenciáját az alkotmány azonban olyan szűkre szabta, hogy a hetente megtartott üléseken csupán a szemétszállítás- és lerakás ügyeivel, az elkóborolt ebek begyűjtésével és a prostituáltak tilalmi zónáinak kijelölésével tudott foglalkozni.

Rövidesen kitűzték az új választások időpontját, az egymással versengő pártoknak nem sok időt adtak tevékenységük kibontakoztatására. A választási kampány azonnal megkezdődött.

A hataloméért folyó versengésben több úgynevezett történelmi és néhány újonnan alakult párt vett részt. A diktatúra éveiben csak formálisan működő pártok azonnal riasztották aktivistáikat, akik között bizony jócskán akadtak a megbukott rendszer fizetett ünneplői, megélhetési tüntetők- és aláírók.

A legjelentősebb politikai erő az Antiradikális Radikálisok Pártja volt, amely nem sokat akart változtatni a fennálló viszonyokon, elsődleges célja a hatalom megszerzése volt. Nagy ellenlábasa a Posztindusztriális Jövő Pártja viszont mindent meg akart változtatni, ami akadályozhatná egy gazdagabb jövő megteremtését. Kettőjük ideológiai harca évtizedekre nyúlt vissza, ha nem éppen évszázadokra.

A társadalom felső harmadában elhelyezkedő választópolgárokat leginkább a Szabadpiaci Globalisták Uniója volt képes megszólítani. Globális felzárkózást ígértek, a vállalkozói adók megszüntetését és az igény referenciák kiszélesítését.

Az újonnan alakult pártok lényegesen kisebb aktivista hálózattal rendelkeztek, mint a diktatúrát túlélő nagyok, kádereik viszont rendkívül harcosak voltak, szimpatizánsaik pedig könnyen mozgósíthatóak.

A legtetszetősebb programmal a Biodemokraták Közössége lépett fel. Egy mindent átfogó természetbarát gazdaság kialakítását, és az egészséges életmód általánossá tételét ígérték. Felléptek a klímapiac szigorú ellenőrzéséért, és egy klímadiplomaták képzésére szolgáló egyetem felállítását is szorgalmazták. Keményen harcoltak a bioblúzok mind szélesebb körű elterjesztéséért. Szlogenjük így hangzott: A biológia nagyhatalom. Nem érdemes harcolni ellene, kicselezni talán lehet.

Az Ezoterikus Hívők Pártja a spiritualizált hedonizmus szabadságát állította ideológiájának középpontjába. A hívők mindenféle fetisizmust elfogadhatónak tartottak, de különösképpen az árufetisizmust. A párt vezetői úgy látták, hogy átmenetileg a forradalmi tudat hibernálására lenne szükség – tekintve az ország nehéz gazdasági helyzetét. Viszont messzemenően támogatták az adrenalin bulik széleskörű elterjesztését – ideológiájuk számos követőre talált.

Az Ufóbarátok Szociális Mozgalma elsősorban a kozmikus kutatások nagyobb arányú finanszírozásának érdekében jött létre. A mozgalom párttá alakulását az ösztönözte, hogy a parlamentbe bejutva nagyobb eséllyel küzdhetnek a költségvetési pénzekért. Érdeklődésük ezért erős intenzitással fordult a tudás és a hatalom kapcsolatának irányába, véleményük az volt, hogy a döntéseket szakértők szűk körére kell bízni, hiszen csak ők képesek a helyes megoldásokat megtalálni.

Úgy látták, hogy a tudományos ismeretek exponenciális növekedése fejetlenséget okoz a társadalomban, egy inkonzisztens tudás halmozódik fel az emberekben, akik nem tudnak ezzel mit kezdeni. Tehát a választópolgárok demokratikus döntési joga éppen azáltal érvényesülhet, hogy a döntést másoknak adják át.

A Nemzet és Utópia Liga propagandájában a legnagyobb szerepet az a felismerés képezte, miszerint a nemzet egy erkölcsi aknamezőn gyalogol, az emberek negatív utópiák befolyása alá kerültek, az eddigi költségvetések pedig fiskális alkoholizmusként hatottak a népre. A társadalom belső kohézióját hiányolták, mentális alkotótáborok tömeges felállítását követelték. Kíméletlen harcot hirdettek az önsors rontok ellen, és mindent elutasítottak, ami globális.

Nemsokára komoly kommunikációs csaták kezdődtek. Egymást követték a televíziós vitaestek, a városok utcái és terei az egyes pártok plakátjaival és szórólapjaival teltek meg. A legkeményebb vitákra azonban a sajtóban került sor.

A választási gyűléseken az adott párt hívei már órákkal a kezdés előtt megszállták a termeket, így a bejutás másoknak szinte lehetetlenné vált. A szónokok tehát elkerülhették a rivális pártok szimpatizánsainak kellemetlen és provokatív kérdéseit. A jelenlevők szinte véget nem érő ünnepléssel fogadták pártjuk vezetőinek minden egyes szavát. A demokratikus közélet színvonala még soha nem látott magasságokba emelkedett. A kampány eldurvulása csak a második napon kezdődött.

A legnagyobb érdeklődést egy televíziós vitaest váltotta ki mintegy másfél héttel a választások előtt. Ezen valamennyi, megfelelő támogatással rendelkező párt képviselője részt vehetett.

A vitát egy mindenki által jól ismert és népszerű riporter vezette, aki az előző diktatórikus rendszerben is társadalompolitikai kérdésekkel foglalkozott. Egy alkalommal még a nagy vezérrel is készített interjút. Háromszor szólalt meg riportalánya kétórás monológja alatt, akkor is csak azt fejezte ki keresetlen szavakkal, hogy mennyire egyetért az elmondottakkal. A nézők akkor még nem tudhatták, hogy a későbbiekben az akkorinál is nagyobb karrier vár majd rá a diktatúra bukása után.

Kaprossy Kázmér megnyerő mosollyal, szinte már eltúlzott udvariassággal köszöntötte a pártok képviselőit, illetve a nézőket. Az Országos Diákbizottság Elnökségének tagjai ekkorra már a különböző pártokhoz csapódtak, és világossá vált, hogy egy jelentős részük politikai karrierre vágyik. Az elnök, Madarász Béla az Antiradikális Radikálisok Pártjának szakértőjeként ült a második sorban. Felkészültségét most is jól mutatták a mappájában elhelyezett adathalmazok, számsorok és grafikák.

A Biodemokraták Közösségét egykori diáktársa, Borhalmi Árpád vegyészhallgató képviselte. Kacsura Dénes ötödéves történész a Nemzet és Utópia Liga szakértőjeként bámult merev tekintettel maga elé. Mindenki feszült figyelemmel követte a neves riporter mozdulatait, aki már csak a jelre várt, mint a sportolók a startpisztoly dörrenésére.

Az előzetes sorsolás alapján elsőként Kleinkohl Róbert, a Szabadpiaci Globalisták Pártjának elnöke kapta meg a szót.

– Professzor úr, kérem, fejtse ki pártja álláspontját, különös tekintettel a gazdasági kilábalás kérdéseire.

– Köszönöm a szót, szerkesztő úr, igyekszem rövid másfél órában ismertetni pártom gazdasági elképzeléseit és választási programját, ha az idő megengedi, akkor még a nemzetközi összefüggésekre is kitérnék.

A választási kerekasztal vitára az Állami Televízió Társadalompolitikai Főosztályának vezetői két teljes órát szántak. Remélték, hogy a műsorvezető keményen kézben tartja majd a kibontakozó politikai csatákat. A biztonság kedvéért azonban a vitát követően egy olyan műsort iktattak be a televízió programjába, amely akár el is tolódhatott. A *Hol tart a női kalózok emancipációja?* című ismeretterjesztő sorozatnak olyan jelentős nézettsége volt, hogy a késői órákra történő halasztása sem okozhatott komolyabb gondot.

A műsorvezető riporter udvarias, de ellentmondást nem tűrő hangon gyalogolt bele a professzor lelkébe. A szűkre szabott időkeretre, a vitában résztvevő számos pártra, végül pedig a pluralizmus szentségére hivatkozott. Öt percet adott a tudós férfiúnak, aki egyébként a globális pénzügyek szociológiájának nemzetközileg elismert kutatója volt.

Tisztelt választópolgárok!

Megpróbálok egyszerű, közvetlen szavakkal szólni Önökhöz. Valamennyien tudjuk, hogy az előttünk álló parlamenti választásoknak sorsdöntő szerepe lesz hazánk további fejlődésében, és nem mindegy, hogy milyen országgyűlést választunk.

Meg kell hallanunk a kor parancsát, és erőteljes tempóban kell csökkentenünk az állami kiadásokat, helyet teremtve a kibontakozó magánberuházásoknak. Helyre kell állítanunk a befektetők bizalmát, különös tekintettel a külföldi beruházókra. Testre szabott hitelkonstrukciókra van szükség. Nem szabad egy törékeny konszolidációval megelégednünk. Számos feladat vár ránk, elsősorban az édesvízkészletek privatizálása. A vizet piaci áruvá kell tenni, piaci áron értékesíteni, mint akármelyik más természeti kincset, amelyből áru lett. Mindent a piacnak kell irányítania! Egy növekedésre összpontosító gazdasági környezetet kell kialakítanunk...

Kaprossy Kázmér közben észrevétlenül megnyomta a székébe beépített kis fekete gombot, és hamarosan kellemes, majd fokozatosan erősödő zene árasztotta el a stúdiót. A professzor azonnal felfogta, hogy ideje lejárt, és már csak néhány ötletgazdag

megjegyzést vehet oda a nézőknek: – *Gyarapodjon a gépkocsiállomány, kutyapékségeket kell felállítani, a katasztrófaturizmus ösztönzése...piacképes játékosokat a pályákra...*

Az Ezoterikus Hívők Pártjának elnöke, Kretnovszky Aurél gyerekkorában mentális zavarokban szenvedett, később azonban kinőtte ezeket, és mindinkább parapszichológiával kezdett foglalkozni – egy idő óta csakratisztító kisiparosként kereste kenyerét.

Csakratisztítást vállalok! – hirdette műhelyének bejárata felett egy öles tábla. A betérők megtudhatták, hogy a mester csakraátültetést is vállal, szociálisan rászorulóknak részletfizetésre. A lassan felpuhuló diktatúra bizonyos keretek között ezt a tevékenységet is eltűrte, hiszen ez is segített egy keveset az akkori hatalom és a nép közötti látzólagos konszenzus fenntartásában.

Kretnovszky Aurél kijelentette, hogy pártja legfontosabb feladatának az illegális csakra-kereskedelem visszaszorítását tekinti. Bírálta a TIM (Teljes ígéret Mutató) beárazásával kapcsolatos lazaságokat, és a csakra-tisztítást- és átültetést sújtó forgalmi adó mértékét. Követelte a csakra-hangolás tudományos elismerését. Emocionális támogatást ígért a rájuk szavazó állampolgároknak, és fellépett a tudatszennyezés minden formája ellen. Gondolatainak kifejtése közben egy szakrális aura jelent meg a feje felett, amely még az ateista nézőkre is komoly hatással volt.

Az Ufóbarátok Szociális Mozgalmának főtitkára megpróbált a parapszichológiai kérdésekben előtte szóló csakra-építő mesterrel kapcsolatot teremteni. Papurnyák Endre csillagász fontos kérdésnek tekintette a fizikailag észlelhető világon túli jelenségek összekapcsolását a politikával. Nem látott lényeges különbséget a politológusok prognózisai és azon kutatások között, amelyek arra irányultak, hogy képesek vagyunk-e a még be nem következett eseményeket megérezni. Utalt rá, hogy a politológusok statisztikailag kimutathatóan többet tévednek, mint a parapszichológusok. Felvezető előadását pártjának legismertebb jelszavával zárta: – Merjünk nagyot álmodni és tegyük távolabb a bilit!

A Biodemokraták Közössége ebben a vitában is rendkívül radikálisnak bizonyult. Borhalmi Árpád, a párt hat társelnökének egyike valóban szakszerűen érvelt. Főleg azokkal a gondolatokkal operált, amelyek már az Országos Diákbizottság elnökségi ülésén is elhangzottak. Kiemelte a túlfogyasztás káros jelenségét, a minél előbb eldobni filozófiájának tarthatatlanságát. Figyelmeztetett azokra a csapdahelyzetekre, amelyek az emberiségre várnak, és megpróbált néhány aktuális problémáról is beszélni. Közölte, hogy pártja egy minden állampolgárra kiterjedő bio-rezonanciás program kidolgozásába kezd, kormányra kerülése esetén pedig azonnal elindítja az akusztikai környezet kifejlesztésére kidolgozott munkatervét. Javasolta, hogy a tőzsdét alakítsák át árfűrész-klubbokká.

A Posztindusztriális Jövő Pártját Pepees János alelnök képviselte, aki a diktatúra éveiben különböző állami vállalatok jogtanácsosaként tengette életét állandó megfélemlítések közepette. A vállalati érdekek érvényesítése ugyanis gyakran került összeütközésbe a centrális akarattal, és személyes szabadsága csupán egy cérnaszálon függött – akárcsak a pacsirtáké. Álmában szinte minden éjszaka érezte a börtöncellák dohos szagát, rémálmait csak azok a kitüntetések és magas prémiumok enyhítették, amelyeket a diktatúrától kapott. Jogban járatos és politikailag tapasztalt ember lévén, rövidesen beválasztották a párt elnökségébe, lassan kezdett szürke eminenciássá válni.

Az alelnök nagy előadói rutinnal mutatta be pártja elképzeléseit. Utalt az elhatalmasodó szociológiai depresszióra, arra, hogy a legtöbben úgy érzik, nem urai a saját életüknek. Sodródás, bizonytalanság, frusztráció! Az emberek orientációs pontokat keresnek, és a politikai szakadékból csak a Posztindusztriális Jövő Pártja vezetheti ki őket.

Hatalmas méretű gazdasági fejlődést ígért, az információs forradalom befejezését, a tudásalapú társadalom megteremtését. A nyersanyagellátás biztosítása a más bolygókon feltárt készletek kiaknázásával valósítható meg – állította Pepees János. Hatalmas csővezetékek fognak épülni, gázosított olajat fűjtatunk át a Holdról a Földre. Rohamosan csökkenhet a benzin ára és rövid idő múlva elérhetjük, hogy egy családra átlagosan öt személygépkocsi jusson.

A megszólaló zene őt is az utolsó mondatok lehadarására kényszerítette: – Szakszerűen beárazzuk a Teljes Ígéret Mutatót...ebadó helyett ebrendészeti hozzájárulást vezetünk be... biztosítjuk az intelligens szennyvíz elvezetését...

A Nemzet és Utópia Liga képviselőjében Kacsura Dénes történész fejtette ki pártja programját. Igyekezett szorosra fogni mondandóját, mivel tudta, hogy a nézők befogadóképessége már alighanem a teljes kimerülés állapotába jutott. Rövid történelmi felvezetés után megállapította, hogy társadalmunk a nemzethalál küszöbére érkezett. Az eddigi politika idegen volt a néptől, hiszen a fejlődés nem mehet szembe a boldogsággal. Márpedig a boldogság a környezet első számú eleme, önfeledten örvendeni csak népben és nemzetben lehet. A pártelnök rámutatott, hogy az ország felemelkedése csakis az önellátáson alapulhat.

A pozitív utópia hiánya vitte az országot a leejtőre, hangoztatta a fiatal történész. Utalt rá, hogy az utópiák ugyan többnyire az esztétikai dimenzióban keletkeznek, de később anyagi erővé válnak, és csak az irracionális destruktivizmus állhatja útjukat. Egészséges lelki anyagcserére van szükségünk! – kiáltott fel. Győzelmünk esetén haladéktalanul beindul a lélektérnerek képzése, dopamin-gyártó üzemeket létesítünk minden nagyobb településen. Célunk az, hogy a boldogság hormont az inzulinkészítmények mintájára kívülről is bevihezzük az emberi testbe. Boldog, önellátó és szabad ország leszünk!

Az utolsóként sorra kerülő Antiradikális Radikálisok Pártja elnökének egyrészt könnyű dolga volt, mivel a korábban elhangzott állítások, ígérek jelentős mértékben ellentmondtak egymásnak, másrészt viszont elég nehéz volt valami újat és megnyerőt mondani. Krebecs Tihamérné dr. fizika és földrajz szakos tanár volt, a fosszilis foszfátok foszforeszkálásáról írta doktori disszertációját és egy fővárosi gimnázium tanára volt. Kerületében szinte mindenki jól ismerte példás életviteléről és pedagógusi érenyeiről. Az újjászerveződő Antiradikális Radikálisok Pártja valami oknál fogva őt választotta meg országos elnökének. A politikához csak a foszfátokon keresztül volt némi köze, de többet nem is kértek rajta számon. Jól képzett, agilis szakértőkkel szerelték fel a választási küzdelemre, és a televíziós vitában is nem véletlenül ült mögötte éppen Madarász Béla, aki ekkorra már a radikalizmusból az antiradikalizmusba váltott át, de ezt nagyon jól álcázta. A párttársak és a külső megfigyelők részére is egyszerre hatott radikálisnak és Antiradikálisnak – ez éppen így volt jó.

Krebecsné bizonytalanul kezdte szereplését, hiszen ilyen nagy nyilvánosság előtt még sohasem lépett fel. Az adás természetesen élőben futott, és a választók többmilliós serege kísérte figyelemmel a pártok összecsapását.

Beszélt a stabilitásról, a közbizalomról, arról, hogy az országot növekedési pályára kell állítani, a hitelességről, a romlatlan demokratizmusról, amely a megújulás záloga, és a jövőépítés nagy feladatairól is. Szavai egyszerűek és egyben semmitmondóak voltak, Madarász Béla a program ismertetése közben újabb és újabb grafikonokat és táblázatokat tolt az orra elé. A televízió-nézők Krebecsnét találták a legfelkészültebb résztvevőnek.

A vitában aztán elszabadult a pokol. Papurnyák Endre csillagász, az Ufobarátok Szociális Mozgalmának főtitkára kijelentette, hogy Krebecsné programismertetése tele volt blöffökkel és a statisztikai adatok manipulálásával, a Posztindusztriális Jövő Párt

prognózisa pedig köszönőviszonyban sincs a valósággal. A jövőt csak a parapszichológiai paraméterek segítségével lehet megbízhatóan kikövetkeztetni – hangoztatta. Az ufológiai ismeretek tantárgy bevezetését követelte valamennyi oktatási intézményben. Végül felszólította az adás nézőit, hogy minél nagyobb számban vegyenek részt a pártja által szervezett Ufo-délutánokon és piknikeken.

Borhalmi Árpád, a Biodemokraták Közösségének társelnöke a politika toxikus hatásáról mondott néhány, ügyesen összeállított mondatot, majd a hatalom multirezisztenciájáról elmélkedett. Rámutatott arra, hogy a vitában résztvevők máris rezisztenssé váltak a józan ész minden megnyilvánulásával szemben. Egyébként gusztustalan performereknek nevezte őket. Hozzászólása közben egy gázmaszkot húzott a fejére, majd jóindulata jeléül egy-egy bio-blúzzal ajándékozta meg a jelenlevőket.

Kacsura Dénes a Nemzet és Utópia Liga képviselője elszabadult huszárlovak parádéjának nevezte a televíziós vitát, amelyben minden párt csak uralgó pontokat keres, szavazatokra vadászik, hogy a hatalmat minél előbb kisajátíthassa, és tovább szívja a nép véréit. Úgy vélte, hogy a pártok képtelenek a nemzet gondjaira fókuszálni, és nem ismerik fel, miszerint jelenleg a lélekbiztonság megteremtése az első számú feladat.

A műsorvezető ekkorra már egyre kevésbé tudta az indulatokat fékezni. A vitázók egymás szavába vágtak, egyszerre többen is beszélni kezdtek, és a káosz egyre csak erősödött.

– Ez a Kacsura egy elszabadult hajóágyú’. – üvöltötte Kretnovszky Aurél, az Ezo-terikus Hívők Pártjának elnöke, egykori csakratisztító kisiparos. Majd előrántott egy kétpumpás vízi pisztolyt és azzal kezdett el hadonászni.

– Forródrótot a panaszosoknak! – kiabálta Borhalmi Árpád, majd így folytatta: – Tudjuk, hogy a tudatlanság erő, és ezzel akarnak egyesek a választási küzdelemben visszaélni.

– A folyók és a tavak privatizációja nélkül gazdasági összeomlás vár ránk. – harogta Kleinkoch Róbert, a Szabadpiaci Globalisták Pártjának elnöke.

Csak a két legjelentősebb politikai erő képviselői nem kapcsolódtak be az általános ordítózásba. Kivárára játszottak. A műsorvezető riporter közben kétségbeesetten mutogatott a stúdió falán függő hatalmas órára, hang nélkül jelezve, hogy az adásidő már lejárt. Miután a vitázók közül többen is berekedtek, hirtelen pillanatnyi csend állt be.

Kaprossy Kázmér magához ragadta a kezdeményezést és váratlanul Krebecsnének adta meg a szót. Az alacsony, de kecses alkatú fizika- és földrajz szakos tanárnő ismét egyszerű szavakkal és szerény fellépéssel próbált szerepének megfelelni. Minden szem rá szegeződött, még a legkisebb falvakban is felerősítették a televíziós készülékek hangját. A mögötte ülő Madarász Béla közben összeállította a politikai összegzést, és az elnöknő elé helyezte a vázlatot.

– Legfontosabb feladatunk egy közös értékvilág megteremtése. Bár nem tudjuk átlépni az egymásközött húzódó frontvonalakat, mégsem agyonismételt beszédpanelekre van szükség, hanem a közjó megteremtésére, valamint jelentős adócsökkentésekre és a nemzeti összefogására.

Egy kicsit elbizonytalanodott, de aztán hirtelen kivágta magát: – Nem szabad, hogy a pancserokrácia kezébe kerüljön a hatalom!

Egyre erősödő zene zúdult a vita résztvevőire, a kamerák egy ideig még mutatták a szereplők gesztikulálását, aztán jöttek a reklámok. A legtöbb néző úgy érezte, hogy a vitaestnek csak egyetlen világosan fogalmazó és alaposan felkészült szereplője volt: Krebecs Tihaménné, az Antiradikális Radikálisok Pártjának elnöke.

3. A hatalom birtokában

A választásokat az Antiradikális Radikálisok Pártja nyerte meg, de parlamenti képviselőinek száma nem tette lehetővé, hogy egyedül alakítson kormányt. Hosszas tárgyalások után az Ufobarátok Szociális Mozgalmával kötött szövetséget, és a két párt már biztos többséggel láthatott hozzá az államapparátus átszervezéséhez, valamint a választási küzdelemben elhangzott ígérek megvalósításához.

A párt győzelmét az tette lehetővé, hogy mind a radikális, mind pedig az Antiradikális választópolgárok jelentős része rá szavazott. Tehát jól érvényesült a kidolgozott taktika, amely szerint a gondosan összeállított választási jelszavak szinte mindenkit képesek voltak megszólítani. Egyesek a stabilitás fenntartását, mások a stabilitás megteremtését értették ki a vezetők szavaiból és írásaiból. A közbizalomról többnyire csak ködös elképzelései voltak a választóknak, de a szó mindenkire hatott. A hitelesség és a romlatlan demokrácia jelszavát viszont rögtön magukévá tették mind a radikális, mind pedig az Antiradikális polgárok. Az ország növekedési pályára állítása mindenki számára egyet jelentett az életszínvonal azonnali emelésével. A televíziós vitában elhangzott adócsökkentési javaslat már csak hab volt a tortán.

A választókat kezdetben egy kissé meghökkentette, hogy a győztes párt éppen az Ufobarátok Szociális Mozgalmával lépett koalícióra. A nagy visszhangot keltett televíziós vitában még úgy tűnt, hogy a két párt programja, ideológiája, de az egyes kérdésekben elfoglalt konkrét álláspontja is meglehetősen távol áll egymástól. A főtitkár, Papurnyák Endre leplezetlen vonzódása a parapszichológia iránt nagyon eltérőnek mutatkozott az Antiradikális Radikálisok Pártjának reálpolitikai célkitűzéseitől. A főtitkár Krebecsné elleni kirohanása is nehezen volt megemészthető a párt tagjai és szimpatizánsai számára, hiszen Papurnyák nemcsak a személyt, hanem a programot is támadta. Blöffökkel, a statisztikai adatok manipulálásával vádolta az Antiradikális Radikálisokat.

A parlamenti matematika és a személyi átrendeződések azonban gyorsan feledtették az ellentéteket. A koalíciós megegyezéssel egy olyan súlytalan párt került a kormányba, amely nem akadályozhatta lényegesen a többség akarátát. Az Ufobarátok viszont lehetőséget kaptak néhány régi követelésük megvalósítására.

Krebecs Tihamérné rövidesen átadta a párt vezetését Madarász Bélának, akit az addig nem létező főtitkári posztra választottak meg, míg a politikus asszony megmaradt tiszteletbeli elnöknek – konkrét hatáskör nélkül.

Az Ezoterikus Hívők Pártja nem tudta megszerezni a parlamentbe jutáshoz szükséges szavazatokat, így Kretnovszky Aurél, a párt elnöke visszatért a csakratsztításhoz és hamarosan egy Csakramentő Szolgálat felállításához kezdett hozzá. Rövid politikusi tevékenysége a korábbiakhoz képest jelentős ismertséget hozott neki, így a szolgálat rohamos tempóban terjeszkedett.

A Posztindusztriális Jövő Pártja csak a második helyen végzett. A szociológiai depresszió, a sodródás és a frusztráció kifejezések gyakori megjelenése a párt plakátjain és a beszédekben sajnos lehangolóan hatottak a szimpatizánsokra, és így előre lehetett látni, hogy a győzelem ezúttal is elmarad. Az egyszerű emberek nem tudtak mit kezdeni a tudásalapú társadalom kiépítésének gondolatával, az energia ellátás fantasztikus tervei pedig felfoghatatlannak tűntek nekik. A lila hagyma árának szabályozását várták a párttól és valamennyi adó eltörlését. Mindezek ellenére a posztindusztriálisok az ellenzék legfontosabb politikai tényezőjévé váltak.

Az ellenzék sorait két további jelentősebb párt erősítette. A Biodemokraták Közössége főleg a fiatal választók körében volt népszerű, a környezetvédelem ügye azonban sok idősebb állampolgárt is melléjük állított. Fő céljuk egy termokulturális gazdaság kialakítása volt, és ez a legkülönbözőbb társadalmi rétegekben is komoly visszhangot keltett.

Az egészséges életmód propagálása közben azonban számos szimpatizánst veszítettek el, mivel az Antiradikális Radikálisok sertéshúst népszerűsítő Rőfincsi Programjával szemben nem tudtak hatásos alternatívát felmutatni. A Rőfincsi-kultúra olyan mélyen gyökerezett a nép lelkében, hogy reménytelennek tűnt a tradíciók megtörése. A biodemokraták hevesen vitáztak a médiában és a különböző gyűléseken, ez azonban inkább az Antiradikális Radikálisoknak kedvezett, akik az alkalomtól és az adott témától függően hol radikálisnak, hol meg Antiradikálisnak mutatkoztak. Igazi néppártként politizáltak.

Kacsura Dénes Nemzet és Utópia Ligája alapvetően jól szerepelt a választásokon. Sokan magukévá tették az önellátás ügyét, és egyetértettek azzal, hogy az országnak elsősorban pozitív utópiákra van szüksége. A boldogság hormon iparszerű előállítására és állampolgári jogon történő ingyenes hozzáférhetősége pedig mindenkit megragadott. Csak a javíthatatlan pesszimisták riogatták a népet azzal, hogy a gyártás előbb-utóbb majd akadozni fog, a mellékhatások eredményeként pedig rövid időn belül dús szörzet fogja borítani minden férfi és nő testét.

A Szabadpiaci Globalisták Uniója nem jutott be a parlamentbe. A párt elnöksége a választási küzdelem finisében lobby-csoportokra bomlott szét, és ezek nyíltan felvállalták egy-egy multinacionális vállalat érdekképviselőjét. A gazdasági szükségszerűségekre hivatkoztak, választási propagandájuk középpontjába pedig a privatizáció felgyorsítását helyezték. Követelték a hazai cipőgyárak és a nyílászáró szervizek azonnali bezárását.

A kormánykoalíció rövidesen munkához látott és első lépésben a minisztériumokat szervezte át. Összevonták a Belügy- és a Mezőgazdasági Minisztériumot, a Közlekedési Minisztériumot pedig kettébontották egy Vasúti- és egy Autóbuszügyi Főhatóságra. A helyi közlekedéssel egyelőre nem foglalkoztak, mivel az önkormányzati reform még hátra volt.

A kulturális, a gépipari, a természetvédelmi és a külkereskedelmi tárcából egy csúcsmisztériumot alakítottak ki. Az Antiradikális Radikálisok Pártjának radikális hívei kitörő örömmel fogadták a változásokat, az AntiRadikálisok viszont hallgattak – kötötte őket a pártfegyelem. Az átszervezésektől a minisztériumi munka hatékonyságának jelentős növekedését várták.

A következő minisztertanácsi ülést már Madarász Béla miniszterelnök vezette, a nagyobbik koalíciós párt főtitkára. Megválasztása sima ügy volt, hiszen a többség azonnali gombnyomással mindent megszavazott, amit a pártelnökség javasolt.

Ezen az ülésen néhány egyetemi szak megszüntetéséről, illetve újabbak létesítéséről is döntöttek. Megszüntették valamennyi környezetgazdasági tanszéket, mivel kiderült, hogy egyes oktatók bizalmas információkat szivárogtattak ki a Biodemokraták Közös-

ségének, és így jelentős illegális fegyverekhez juttatták az ellenzéket. De a Központi Egyetem Döntésméleti Tanszéke is erre a sorsra jutott, mivel a kormány megítélése szerint a döntések a parlamentet és a kormányt illetik meg, tehát teljesen felesleges más fórumokon is döntéshozatallal foglalkozni.

A Dísznövénytermesztési és Dendrológiai Tanszék az Agrártudományi Egyetemen egy elírás következtében Dísznövénytermesztési és Andrológiai Tanszékké alakult át, és a továbbiakban is így működött. A Képzőművészeti Egyetemet a Testnevelési Egyetemmel vonták össze, és miniszteri rendeletben szabályozták az aktmo'dellek szerződését az egyes tanszékek között. Az új szabályozással jelentős költségmegtakarítást kívántak elérni. Megalakult a Nemzeti UFO Egyetem is, rektorának Papurnyák Endre csillagászt neveztek ki, aki a kormányban tárca nélküli miniszter lett.

A legjelentősebb közjogi változásokra az önkormányzati rendszer átalakításakor került sor. A választási küzdelemben az egyik legtöbbet hangoztatott követelés ugyanis az önkormányzatok önállóságának a növelése volt.

A törvényhozók kezdetben szemet is hunytak az önállósodási folyamatok előtt, olyan törvényjavaslatokat is megszavaztak, amelyek lehetővé tették az önkormányzatok korlátlan szétválását. Néhány hónap elteltével kezdett a folyamat megállíthatatlanná válni.

A lakosság élt a laza szabályozás lehetőségével. Egy távoli megye hatszáz lakosú falujában például négy egymással is vetélkedő önkormányzat jött létre. Egy másik falu úgy döntött, hogy függetlenné nyilvánítja magát. Csak azt nem tudták eldönteni, hogy hercegség vagy köztársaság legyen belőlük. A polgármester szívesen felvette volna a hercegi címet, de ellenzéke minden követ megmozgatott, hogy ezt megghiúsítsa. Abban mindenestre megállapodtak, hogy saját pénzt vezetnek be, és befogadják a politikai menekülteket.

Voltak olyan helységek, ahol még nem jutottak el idáig, de a kisváros címerét már átalakították, és viselését a pólókon, a női topokon, sőt még az öltönyökön is kötelezővé tették. Az egyik állampolgár tiltakozásul nadrágja fenekére varrta fel az új címert, ezért felségsértési pert indítottak ellene. A helyi zeneiskolák tanárai már sok településen komponálták az új himnuszt.

A helyzet egyre áttekinthetlenebbé vált, és az országot a szétesés veszélye fenyegette. A kormány ekkor váratlanul megfordította a korábbi jelszót. Míg a választási küzdelemben azt harsogták, hogy „*Minden hatalmat az önkormányzatoknak!*”, most egyre csak az új jelszót ismételték: „*Semmi hatalmat az önkormányzatoknak!*”

Madarász Béla miniszterelnök az alkotmány megfelelő paragrafusára hivatkozva rendkívüli állapot elrendelését kérte a parlamenttől. Megalakult a Nemzetbiztonsági Tanács, amelynek elnöke ő lett, tagjai pedig pártjának különböző tisztségviselői. Az ellenzéket tették felelőssé a kialakult helyzetért, mandátumaik felfüggesztését elkerülhetetlennek nyilvánították. Megerősítették a parlamenti őrseget, még a teremőröket is rohamsisakkal és golyóálló mellénnyel látták el.

Az ellenzéki képviselők – mint várható volt – rendkívül keményen válaszoltak az elhangzottakra. Széttépték a szavazólapokat, amelyekkel a rendkívüli állapot bevezetése ellen szavazhattak volna, vita közben többször is földhöz vágták golyóstollaikat, és hangosan beszélgettek, amikor a házelnök rohamot vezényelt ellenük.

Az ellenzék eltávolítása után a kormánypárti képviselők egyhangúlag megszavazták annak a szégyenfalnak a létrehozását, amelyre az ellenzéki hozzászólók neveit és vétkeiket kívánták feljegyezni.

Borhalmi Árpádot, Pepees Jánost és Kacsura Dénesi, a három ellenzéki párt frakcióvezetőjét elsőként ragadták meg a felfegyverzett teremőrök és vezették ki az ülés-

teremből. Pepecs János hátracsavart kézzel a kormánypárti képviselők felé fordulva még odakiáltotta: – Vigyázzatok, ez egy öngyulladás veszélyes rendszer!

4. A politikai intézményrendszer átalakítása

A rendkívüli állapot nem tartott sokáig. A kormányzó párton belül is több ellenzője akadt, de főleg a külföldi nyomás készítette az Antiradikális Radikálisok Pártjának vezetőségét arra, hogy a hatalomgyakorlásnak ezt a formáját feladja. Az állampolgárok is zúgolódtak, sőt még a párt választói bázisa is meginni látszott.

A néhány hónapos rendkívüli állapot azonban lehetővé tette, hogy az államapparátus személyi állományát jelentős mértékben lecseréljék, és minden fontos helyre saját embereiket ültessék be. Papurnyák Endre, az Ufobarátok Szociális Mozgalmának főtítkára a Tudományos Akadémia elnöke lett, Madarász Bélát a parlamenti többség államelnökké választotta. Ő azonban miniszterelnöki funkcióját is megtartotta, sőt pártjának elnökévé lépett elő, hogy a politikai intézményrendszer tervezett átalakítása minél gördülékenyebben menjen, végbe.

Az ellenzéki frakcióvezetők házi őrizetét megszüntették, hamarosan visszatérhettek parlamenti munkájukhoz. Borhalmi Árpádnak viszont keserűen kellett tudomásul vennie, hogy a Biodemokraták Közösségének frakcióját időközben megszüntették, mivel a Házbizottság úgy döntött, hogy felemeli a frakciók megalakításához, illetve fennmaradásához szükséges mandátumok számát. A biodemokraták nem tudtak az új követelménynek eleget tenni, mivel a frakció további fennmaradásához egy fő hiányzott.

A rendkívüli állapot bevezetése az önkormányzatok megrendszabályozásához is jó lehetőséget kínált. Minden önállósági törekvést azonnal letörtek, és visszaállították az eredeti helyzetet. Az új címereket és szimbólumokat eltörölték, de rögtön megígérték, hogy egyetlen település sem marad önálló jelképek nélkül. Az ország legismertebb művészeit kérték fel ezek megalkotására. Rövidesen lázas munka kezdődött a műtermekben, és a költségvetésből jelentős összegeket kanyarítottak ki erre a célra.

Nemsokára további minisztériumok összevonására és szétválasztására is sor került. Önálló minisztériumot kapott például az ezotéria-ipar, az egészségügyben pedig külön főosztály létesült az alternatív gyógyászat, különösképpen a homeopátia további ösztönzésére. Egy miniszteri rendelet lehetővé tette a sámán, a táltos és a boszorkányképzés beindítását is. Állami támogatásban részesültek mindazok, akik boszorkánymesteri vizsgával rendelkeztek és életmódszerűen boszorkánykodtak.

Tovább bővült a röviden csak Kult-Gazd-Öko-Kernekként nevezett csúcsmisztérium, és hamarosan a Családvédelmi Főigazgatóságot és az Erkölcsvédelmi Hivatalt is össze-

olvasztották.

A családvédelmi államtitkár legfőbb feladata a fenntartható szexizmus, a farka ösztönök visszaszorítása, és az etikus szex széleskörű elterjesztése lett. Tervbe vették egy nemzeti génbank mielőbbi felállítását, kíméletlen harcot hirdettek a génszennyezés ellen, és génpiszka-mentes övezetek kialakítását helyezték kilátásba.

Az Erkölcsvédelmi Államtitkárság első számú feladata az új erkölcsi bizonyítványok bevezetése és mindenki számára kötelezővé tétele lett. A bizonyítványok több szempontból is foglalkoztak az egyének életvitelével és ennek minősítésével. Mindezekelőtt az állampolgári lojalitást, a munkahelyi viselkedést, valamint a vallási és szexuális irányultságot vizsgálták.

Egy új törvény szerint a házasságkötéshez a továbbiakban egy polgárjogi szerződést is csatolni kellett. Bebizonyosodott ugyanis, hogy egyesek felelőtlenül, csupán érzelmi alapon házasodtak össze, és nem tisztázták külön szerződésben, hogy milyen jogokat tartanak fenn maguknak, miként érvényesül a közös háztartásban használt vagyontárgyak és más használati eszközök tulajdonjoga. Rendezetlen állapotok esetében a hatóság 14 napon belül elindíthatta a válópert.

Az erkölcsösebb életvitel megerősítésének érdekében a szabályozás olykor a legapróbb részletekre is kiterjedt. Egy miniszteri rendelet például előírta, hogy a már hordott női fehérneműket árusító speciális szaküzletekben csak magas IQ-val rendelkező férfiakat szolgálhatnak ki.

Az új hatalom az öko-társadalom létrehozását is felvállalta. Új klímacsomagok kialakítását ígérték, és az élelmiszer önrendelkezésnek is erősebb hangsúlyt adtak. Az emberek többsége rendkívül vonzónak találta ezeket a törekvéseket.

A gazdaságpolitika középpontjába természetesen a dinamikus növekedést állították. A csúcsmisztérium ipari államtitkársága komoly számításokkal bizonyította, hogy a kormány jelentéktelennek tűnő erőfeszítései is mind a Bruttó Hazai Össztermék gyors növekedését szolgálják.

A legfontosabb napilapokban közérdekű hirdetések jelentek meg, amelyekben a potenciális szennyezőket arra buzdították, hogy növeljék aktivitásukat, produkáljanak több szemetet. Közben rámutattak a szemétszállítás körforgalmának hasznosságára is. Ennél az egyszerű gazdasági műveletnél csupán arról volt szó, hogy az elszállított szemetet visszavitték a szemetelőkhoz, majd azt újra kivitték a szemételepekre – a Bruttó Hazai Össztermék eközben meg egyre csak nőtt, és a foglalkoztatás is optimális irányban mozdult el. Az emberi léptékű ökoteknológiákról sem feledkeztek meg – jóléti alapítványt hoztak létre a biokukázás elősegítésére.

A legnagyobb horderejű változást az új választási törvény elfogadása jelentette. Az általános, egyenlő és titkos választójog elve továbbra is fennmaradt, csak értelmezése változott meg némileg. Ezt az alkotmányhoz csatolt függelék tartalmazta.

A választójog általános jellegét még kis is bővítették, hiszen a szavazati jogot a fiatakorúakra és az embriókra is kiterjesztették. Az embrióknak természetesen állampolgárságot is adtak, de nem kötelezték őket arra, hogy édesanyjukkal együtt ugyanarra a pártra szavazzanak.

Az egyenlő szavazati jog sem sérült, jóllehet a választópolgárokat az új erkölcsi bizonyítványok alapján némileg kategorizálták. A kategóriákat többnyire a különböző irányultságok alapján határozták meg, a legfontosabb besorolási elv azonban a hűség maradt. A munkahelyhez, a házastárshoz, a vezetőkhoz és az államelnökhöz fűződő hűség voltak a legfontosabbak szempontok. Az utóbbi ugyan némi vitát gerjesztett a két kormánypárt között a törvényjavaslat benyújtása előtt, de aztán minden elsimult. Ekkor született meg a kor legismertebb jelszava: „Egy az irány, egy a vezér!”

Az új törvény a választások titkosságát is garantálta. Továbbra is kötelező volt a körbevett, elzárt szavazófülkék kialakítása, a részletes szabályozás azonban megengedte, hogy indokolt esetben a választópolgárt segítő második, esetleg harmadik személy is belépjen a fülkébe. A rendelkezésnek tisztán humanitárius célja volt, hiszen így olyanok is szavazhattak, akik súlyos izületi bántalmakban szenvedtek, a vakok és gyengén látók is segítséget kaphattak, és még a mentálisan rokkantak kezét is vezethette valaki.

Az új szabályozással a képviselők visszahívhatóságának régi problémáját is megoldották. Az államelnök bármelyik megválasztott képviselőt bármikor visszahívhatta a parlamentből és az önkormányzatokból.

A törvényi változtatásokat az ellenzék heves tiltakozása ellenére biztos többséggel fogadták el a kormánypártok képviselői. Az országgyűlés elnöke kemény kézzel irányította a folyamatot, és így az új választási törvény mintegy húsz perc alatt átment a parlamenten. Az ellenzéki pártok frakcióvezetői másfél percben fejthették ki véleményüket.

Madarász Béla államelnöki funkciójában a törvényes határidő utolsó percéig kivárt, majd lelkiismeretének engedve aláírta az új törvényt.

5. A diktatúra kiépítése

Az Államtanács ülését mindig az elnök vezette. Amikor jó negyedórái késéssel a terembe belépett, felállva köszöntötték. A késés tudatos volt, a hivatali koreográfia része, hiszen ilyenkor már több mint egy órája az Államtanács üléstermével szomszédos dolgozószobájában ült és kávéját iszogatta. Személyi titkára a legújabb pletykákról referált neki, amelyek elsősorban a politikai- és a művészvilág legfontosabb személyeit érintették.

Az elnök közgazdász volt, de rendkívüli vonzódást érzett szinte valamennyi művészeti ág iránt. Rendszeresen látogatta a színházakat, az irodalmi felolvasó esteket, és az elnöki jutalomkeretből nagyvonalú mecénásként jutalmazta meg az ízlésének megfelelő műveket. Művek pedig születtek agyra-főre – különösen a költők és a képzőművészek tülekedtek kegyeiért.

Jóllehet sohasem szólított fel egyetlen szobrászt vagy festőt sem, hogy formálja meg alakját, vagy fesse meg portréját, mégis sorjában születtek az alkotások, amelyek az elnököt ilyen vagy olyan formában ábrázolták, kötetlen pózban, állva vagy ülve.

A költőknek könnyebb volt a dolguk. Bár nevét sohasem írták le verseikben, mégis tudták az olvasók, hogy a költeményben megformált alak kire utal, vagy a versben felcsendülő hála kit illet meg.

A miniszterek, államtitkárok és más fontos állami hivatalok vezetői az elnök intésére újra elfoglalták helyüket, és az előttük fekvő mappa fölé görnyedve várták az ülés kezdetét. Félpercnyi néma csend után felharsant Madarász Béla hangja:

Tisztelt államtanács!

Mai ülésünkön hat napirendi pont szerepel:

- az alkotmány titkosítása*
 - a lakosság számának növelése érdekében tervezett intézkedések*
 - az élelmiszer-ellátás javítása*
 - az előző rendszerben felállított valamennyi szobor és dombormű eltávolítása*
 - a visszamenőlegesen büntethető tevékenységek körének meghatározása*
 - egyébek*
- Felkérem az igazságügyi államtitkár urat az első napirendi pont ismertetésére!*

Tisztelt államtanács! Tisztelt elnök úri

Alkotmányunk szövegét állandó kyber-támadások érik. Ellenségeink olyan vírusokat próbálnak a rendszerbe bejuttatni, amelyek képesek torzítani, és sajnos torzítják is az alaptörvényt. Egyes mondatok a vírus hatására idézőjelbe kerülnek, és az állampolgárok képtelenek ezeket helyesen értelmezni. A minap még egy közeli munkatársam is megkérdezte, hogy akkor most komolyan kell venni az alkotmányt, illetve ezt és azt a cikkelyét, vagy csak úgymond képletesen alkalmazandó, minden jogi következmény nélkül?

Egy másik kalózakció olyan vírusokat juttatott fel a honlapra, amelyek következtében kéretlen reklámok tömege árasztotta el az államelnöki hivatal honlapját. Piknik bugyikat ajánlottak a honlap olvasóinak, egzotikus szószokat és cápauszony levest. Két napig tartott, míg a Vírusölő Segélyszervezet szakemberei a programot megtisztították.

De legalább ennyi gondot jelentettek azok a jogászok az állampolgárok is, akik az alkotmányra hivatkozva akarták az utóbbi időszakban elfogadott törvényeket megtámadni. Bűnbandák és álcivil szervezetek próbálták a törvényes rendet megingatni.

Tisztelt uraim!

Az elmondottakból is kitűnik, hogy a védekezés leghatékonyabb módja az alkotmány titkosítása lenne. Természetesen a biztonsági rendszert is tovább kívánjuk fejleszteni, nyomon követjük majd a kérdezők személyazonosságát, életrajzaik valamennyi részletét, étkezési és szexuális szokásaikat. Az adatokat továbbítani fogjuk a Pénzügyminisztérium és az időközben átszervezett Választási Iroda felé.

A lakosság számának jelentős növelése már régen foglalkoztatta az Antiradikális Radikálisok Pártjának politikusait. Hatalmas és gazdag országot vizionáltak, beszé-

deikben gyakran hivatkoztak a dicső múltra. Tulajdonképpen ugyanazt mondták, amit a Nemzet és Utópia Liga vezetői. A gondot csak az jelentette, hogy miként adják el sajátjuként az új nemzetépítő programot az ország népének. Az ellenzékbe szorult Liga egyszerű népnemzeti gondolkodása helyett valószínűleg tudományos érvekre lett volna szükség, hogy az emberek valóban magukévá tehessék a „Nagy nemzet – Nagy jólét” eszméjét.

A helyzet azonban nem volt reménytelen. Úgy tűnt, hogy az Ufobarátok Szociális Mozgalma megfelelő partner lehet egy új ideológia kidolgozásához. A baj csak az volt, hogy a párt vezetői hajlamosak voltak mindent túlutópizálni – a nép egyszerű fiai meg nem tudtak a gyermeknemzésre vonatkozó tudományos fantasztikumokkal mit kezdeni. Tették, amit a szüleik is tettek.

A népesség gyorsabb szaporulatának elősegítése érdekében az egészségügyi miniszter tette a legfontosabb javaslatot. O az in vitro, vagyis a testen kívüli megtermékenyítés tömeges elterjesztését javasolta. Utalt a sok eredménytelen kísérletre, amelyekben az állampolgárok csupán egy primitív szexuális aktusban próbálják a megtermékenyítést elérni. Génbankok tömeges felállítását követelte, a mesterséges méh és here előállításának felfuttatását, idősödő nők petefészkének új petékkel történő feltöltését, valamint a kémcsőben előállított spermium felhasználásának tömegessé tételét.

Elmondta, hogy a tudományos nemzés folyamata tulajdonképpen már be is indult, a napokban értesült arról, hogy egy 90 éves hölgy jelentkezett a Nőgyógyászati Klinikán új petéket követelve magának. A magzatvízgyártó ipar is fellendülőben van – folytatta –, egy műanyag tasakba teszik az embriót és magzatvízszerű folyadékot öntenek hozzá.

Befejezésként még megjegyezte, hogy a gyárilag előállított magzatvíz után hazánkban nem számítanak fel általános forgalmi adót.

Az Államtanács tagjai nagy figyelemmel hallgatták a miniszter hozzászólását. Az elnök tétova szemmel követte a professzor erőteljes kézmozdulatait, de látszott rajta, hogy gondolatai máshol járnak. A javaslatok elhangzása után bekövetkezett csendet Madarász Béla államelnök, miniszterelnök, az Államtanács elnöke törte meg:

– Ma már az utódok egész genetikai profilját feltérképezhetjük. Az új tudományos megoldások egy bizonyos minőségjavítást is lehetővé tesznek, szépészeti beavatkozások... dizájn-bébik fognak születni...előre megtervezett babák. Ez a jövő, uraim!

Megdöbbent arcok, tágra nyílt szemek meredtek rá.

– Kíván valaki a professzor úr javaslataihoz hozzászólni? – kérdezte a levezető elnök.

Az ülés résztvevői zavartan rendezgették az előttük fekvő mappák papírlapjait, csak a következő napirendi pont előadója, az élelmezésügyi államtitkár feszengett karoszkékében izgatottan. Az elnök egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy hozzákezdjen ismertetéséhez:

– A tervezett jelentős népszaporulat az élelmiszer-ellátás követelményeit is megnöveli. A mezőgazdasági termelés felfuttatására tett erőfeszítéseink azonban összeütközésbe kerültek az egészséges bioszféra fenntarthatóságának követelményeivel. Hagyományos úton már nem lehet tovább növelni az élelmiszerek termelését, és ez különösképpen vonatkozik az állattenyésztésre. Egy erőteljes, intenzív állattenyésztéssel végleg tönkretesszük a bolygót...

– Mi tehát a megoldás? – vágott közbe az elnök. Láthatóan zavarta az államtitkár kritikus hangvétele.

– Ezen a területen is a tudományos megoldások felé kell továbblépnünk, elnök úr. Szintetikus, vagy más néven lombikhúst kell termelnünk. Ezt élő állatokból kinyert

össejtekből állíthatjuk elő, izomszövetekké növelve őket a laboratóriumokban. Fogyasztható biomatéria keletkezik így! – kiáltott fel az államtitkár, látva az elsötétült tekinteteket. Majd folytatta:

– Teljes mértékben fogyasztható az emberi szervezet számára... etikai érvekkel kell az állampolgárokat rávezetni az új termék fogyasztására. Meglátják, az állatvédők is csatlakozni fognak hozzánk, hiszen nem kell az állatokat lemészárolni, gyötrelmes körülmények között tartani. Egy környezetbarát technológiát kell kialakítanunk! A járványveszélyt is csökkenthetjük, hiszen gondoljanak arra, hogy egyesek a dögműködésből lopkodják az elpusztult állatok tetemeit. Arra hivatkoznak, hogy a nyomor viszi rá őket. De tudjuk, hogy ez nem igaz, amióta elnökünk Madarász Béla vezeti az országot, jelentősen ütemben növekszik a GDP...

A legtöbben zavartan lapoztak jegyzeteikben, vagy tekintetükkel éppen a semmibe meredtek. Váratlanul a Közgazdaságtudományi Egyetem rektora szólalt meg és folytatta az abbahagyott elmélkedést: – Piacképesse kell tenni ezt az árut is, az emberek majd megszokják, sőt meg is szeretik. Vili. Henrik angol király uralkodása alatt a bálokon pávát, kócsagot, delfint, sőt még sirályt is felszolgáltak. Nagyon népszerűek voltak ezek a bálók.

Az elnök néma fejbólogatással fejezte ki egyetértését, és az ülés résztvevői áttértek a következő napirendi pontra.

A művelődési államtitkár egyetértett az általános szobordöntögetéssel, csak ahhoz ragaszkodott, hogy az előző rendszerben felállított műalkotásokat a nép döntse le és ne a hatalom. Azonnal javaslatot is tett a kormánypárti aktivisták mozgósítására.

Ez a megoldás általános tetszést váltott ki a jelenlevőkből, és azonnal jegyzőkönyvbe is vették, hogy a szobrok ledöntését a népuralom spontán megnyilvánulásának kell tekinteni.

Az új szobrok megalkotásáról azonban rövidesen heves vita bontakozott ki. A legtöbben az elnök szobrának felállítását javasolták valamennyi város és község főterén. Ő azonban leintette lelkes híveit, és a feladat megoldását a nép bölcsességére bízta.

Az Államtanács nem alkotott jogszabályokat, viszont iránymutató állásfoglalásokat hozott minden lényeges kérdésben. Ezeket a parlamenti szakértők törvényjavaslatokká formálták, és az országgyűlés minden esetben meg is szavazta. Az ellenzék okvetetlenkedése miatt azonban az ülések gyakran csak a késő éjszakai órákban értek véget, a televíziós csatornák viszont ennek ellenére is élő közvetítésben számoltak be a törvényhozás felelősségteljes és nehéz munkájáról. A dolgozó emberek nagy része sajnos lemondott a nagy lehetőségről, hogy otthonából kövesse a törvénykezés menetét, mivel a hatékonyabb termelési mutatók elérése céljából a legtöbb munkahelyen a műszakokat meghosszabbították, és a munkakezdést is sok esetben hajnali 04.00 órára helyezték át.

A visszamenőlegesen büntethető tevékenységek körének meghatározása régi követelése volt az Antiradikális Radikálisok Pártjának. Jóllehet az Államtanács iránymutatásaiban nem kívánt részletes listát összeállítani, néhány konkrét tevékenységet mégis írásba foglaltak.

Büntethetővé váltak a szilveszteri műsorok összeállítói a különböző médiákban, amennyiben egy utólagos népszavazás ezeket rossznak, vagy legalábbis pocskónak minősítette. A sportedzőket is elmarasztalhatták, ha csapatuk mérkőzést veszített – az államelnök azonban kegyelemben részesíthette őket. A szigorú felelősségre vonást a nemzet jó hírnévének fenntartásával indokolták.

A legsúlyosabb – húsz évre visszamenőleg érvényesíthető – büntetést a Kolbász-töltő Nemzeti Program elszabotálása miatt szabhatta ki az illetékes bíróság. A törvény elfogadásánál joggal számíthattak a Nemzet és Utópia Liga képviselőinek támogatá-

sára, valamint a Posztindusztriális Jövő Párt tartózkodására. A kolbászkészítés olyan fontos nemzeti ügy volt, amellyel senki sem mehetett szembe.

Az egyebek napirendi pont tárgyalásánál csak két téma szerepelt, és mind a kettő az elnökre vonatkozott. Az igazságügyi államtitkár azt javasolta, hogy az Alkotmánybíróság elnöki tisztét is Madarász Béla töltsse be. De még nagyobb horderejű volt az a javaslat, amely a nemzet méltósága és presztízse érdekében az elnök részére egy jobban hangzó, a nemzet pozitív tulajdonságait erősebben kifejező név felvételét kérte:

– Neveztessek Madarász Béla ezentúl Érpataky Győzőnek!

Az Államtanács tagjai felállva és hosszasan éljenezve szavazták meg a két javaslatot, majd örömmámorban úszva gratuláltak Érpataky Győzőnek. Sietve hagyták el az üléstermet, hogy minél előbb ismertessék apparátusukkal a friss híreket. Csak Téglás Péter, Madarász Béla egykori iskolatársa és barátja maradt hátra. Gyors léptekkel követte az elnököt az irodába, majd ujjával öltönyén babrálva, megállt az íróasztal előtt.

– Ez az Államtanács már olyan, mint egy automata gépsor, mindent megszavaz.

– A politikai testületeknek egy akaratot kell szolgálniuk, különben állandó válságok tépázzák az országot és a gazdaságot. Széthullik a társadalom.

– Értem. Tehát az úgynevezett demokratikus centralizmus most centrális demokráciává alakul át. De mielőtt vágta csapsz, nézd meg, hogy lovon ülsz-e?

Érpataky Győző egy másik közmondással vágott vissza: – Ahhoz, hogy lássuk az alagút végét, nem kell feltétlenül bemennünk az alagútba. El kell kezdeni a rendszer átalakítását, és idővel majd mindenki belesimul az új rendbe.

Péter elmerengett egy kicsit, körbenézett a szobában, majd folytatta: – A társadalom emberekből áll és nem gépekből meg állatokból. Az állatokat az ösztöneik hajtják, a gépeket be lehet programozni, de az emberek össze-vissza gondolkodnak, és állandóan a saját fejük után akarnak menni.

Érpataky közben az iratait rendezgette a széles és hosszú íróasztalon, egy rövid időre megállt a munkában, felnézett Péterre, majd megszólalt: – Az emberek hamarosan megszokják az új életkörülményeket, igazodni fognak hozzájuk, a törtetők pedig megpróbálnak túlteljesíteni, hogy fontosabb pozíciókba kerülhessenek. A gyávák behúzzák a farkukat, és minden változást helyeselnek, – ha egyáltalán megkérdezzük őket. A politikában csak két eszközt ismerek, a mézesmadzagot meg a korbácsot.

Az egykori diáktárs biccentett a fejével, majd szótlánul sarkon fordult és határozott léptekkel kisietett az irodából.

A rendszer átalakítása rohamléptekkel haladt előre. Alaptervek, kerettervek, orientációs álláspontok készültek nagy sietséggel az egyes minisztériumokban. Az intézkedések középpontjában mindenütt az állami kiadások csökkentése állt, különös tekintettel a szociális juttatásokra. Ez egyébként teljesen megfelelt a kormánypártok sokat hangoztatott önfenntartási elvének, és a nemzeti büszkeség érzése egy ideig minden kellemetlen megszorítást felülírt. A kormány még az ellenzékbe került Nemzet és Utópia Liga ideológiai támogatását is élvezhette. Önellátó nemzet, önellátó emberek! – jelent meg a jelszó számos plakáton.

Az új gazdaságpolitikát egyre több jogszabályi változás követte, az állami szervek szélesebb felügyeleti jogot kaptak. Komoly, feszes munkavégzést vártak el az állampolgároktól, hiszen az önellátásra irányuló törekvés mindenkitől nagyobb áldozatokat követelt. Közben rohamosan gyarapodott a hiánycikkek listája, és az állam adóbevételei is erősen megcsappantak.

Az adóbefizetések kényszerű növelése érdekében a hatóságok olykor-olykor már túl is lóttak a célon. Ilyen volt például a vigalmi adó értelmezésének kibővítése. Min-

denre, ami vigalmat eredményezett, vagy nevetésre, mosolyra készítetett, adót vetettek ki. Az állampolgárok persze megpróbálták mindezt elkerülni, és a városok hamarosan tele lettek zokogó járókelőkkel.

A kabarék, a vidám darabokat játszó színházak kénytelenek voltak bezárni, mert közönségük elfogyott. Az adóellenőrök ugyanis gyakran látogatták az ilyen intézményeket, és a túl hangosan kacagókat már a helyszínen megadóztatták. A törvény azonban – minden ellenkező híresztelés ellenére – nem volt életidegen. Aki képes volt egy vígjátékon is sírni, mentesült az adófizetés alól.

A kormány nagy súlyt helyezett a mezőgazdasági termelés felfuttatására, és az egészséges életmód kialakítására. Megpróbálta a Biodemokraták Közössége által meghirdetett célokat a különböző programokba belecsempészni, és ezzel az ellenzéki párt választóbázisát maga mögé állítani. A zöldítés általános kulcsszóként szerepelt a különböző tervezetekben, célul tűzték ki a zöld hétköznapok megteremtését, és nagy lendületet vett az anti- és probiotikumok tömeges előállítására is. Glutén-mentes napokat szerveztek, népszerűsítették a vega-tortákat, és betiltották a zsigerbeszédet. Szavakban még az ökoszociális piacgazdaság megteremtését is magukévá tették. A parlamenten kívül tevékenykedő Ezoterikus Hívók Pártjának választóit azzal hitegették, hogy rövidesen lehetővé válik az internetről történő lélekletöltés.

A mindennapi propagandamunkában azért akadtak zökkenők is. Az egyik parlamenti képviselő például a vele folytatott televíziós beszélgetésben összekeverte a zöldpolitikát a zöldplasztikával, és a szerkesztőség alig győzte a plasztikai műtésekre váró hölgyek érdeklődő leveleit megválaszolni.

Jelentős változások mentek végbe a kultúra területén is. A centrális politika lett a meghatározó. „Egy nép – egy ízlés!” – hangzott fel gyakran az ismertté vált szlogen. A képzőművészetekben hivatalos irányzattá vált a neo-gagy stílusa, a könyvesboltokból és a könyvtárakból pedig kitiltották az idegenlelkű költők és írók műveit. Szóba került valamennyi külföldi szerző betiltása is.

Az Identitásügyi Hivatal létrehozásával sikerült végre az állampolgárok személyi nyilvántartásának ügyében is jelentősen előrelépni. Rendszeresítették azt a találmányt, amely képes volt egy speciális kamera segítségével kimutatni, hogy az egyént éppen milyen érzelmek uralják. Az érzelmek és tulajdonságok, mint például az irigység, a gonoszság, a mohóság, a gátlástalanság, vagy éppen a nagyképűség és a kivagyomiság kiültek a megfigyelt személy arcára, de még a nagyfokú naivitás, vagy a szangvinisztikus alkat is érzékelhetővé vált. Egy kisméretű számítógép segítségével a kezelők gyorsan rendszerbe sorolhatták a jeleket. Az adatok értékelésénél különösen fontos szerepet kapott a kockázati tényezők kimutatása.

A készüléket valamennyi hivatalos szervnél felszerelték, és ez lényegesen megkönnyítette az ügyintézők munkáját, hiszen már felkészülve várhatták a hivatali helyiségbe belépő ügyfeleket. Aki az államelnökhöz, vagy más magas rangú tisztségviselőhöz kívánt bejutni, annak három alkalommal is át kellett esnie a vizsgálaton.

Az állampolgárok pontos nyilvántartása érdekében a haláleseteket két héttel korábban kellett az illetékes hatóságnak bejelenteni. Akinek nem találták rendben a papírjait, annak nem engedélyezték az elhalálozást.

Az országépítés hatalmas eredményeinek bemutatása érdekében az Antiradikális Radikálisok Pártjának vezetősége – élén Érpataky Gyözővel – pártkongresszust hívott össze. Két teljes hónapon át valamennyi média szinte kizárólag csak ennek jelentőségével foglalkozott. A pártelnök és a többi vezető politikus időt és energiát nem kímélve vetette bele magát az előkészítés munkálataiba. Számos televíziós beszélgetésben vettek részt, újságcikkek és rádió interjúk tucatjai követték egymást.

A kongresszust megelőzően sok e-mail és hangos üzenet érkezett az elnök és más tisztségviselők címére. Az állampolgárok túlnyomó többsége a politikai rendszerrel szembeni feltétlen hűségéről és a kormánypárt iránti lojalitásáról biztosította a politikusokat. De sok olyan távirat is érkezett, amelyben azt javasolták, hogy Érpataky Győző pártelnök eddigi állami tisztségei mellett még más, további feladatokat is vállaljon. Számos párttag tett hitet a centrális akarat további erősítése mellett.

A pártkongresszus megrendezésére a hosszú és hideg tél elmúltával, de még az aratási időszak előtt került sor. Az emberek kezdték elfelejteni a kellemetlen fagyos éjszakákat, örültek, hogy túléltek a telet. A magas rezsiköltségek miatt viszont a legtöbben súlyosan eladósodtak. Az élelmiszer ellátás is egyre erősebben akadozott, amit a kormány a rendkívül szélsőséges és kiszámíthatatlan időjárással, valamint az ellenség aknamunkájával indokolt.

A mezőgazdaság irányítói valóban mindent megtettek az élelmiszer-biztonság fenntartására, meteorológusok tucatjait börtönözték be téves előrejelzések és más gondatlanságok miatt. Az ide vonatkozó, sebtében elfogadott törvény akár tíz évre visszamenőleg is lehetővé tette a büntethetőséget.

Az új, emberi fogyasztásra alkalmas biomatéria előállítására tett erőfeszítések viszont némi sikerrel kecsegtettek. A végcél a szintetikus hamburger előállítása volt, amely a hamburger-adó szabályozásával együtt a fogyasztási szokások forradalmi átalakulását vetítette előre. A tudósok kimutatták, hogy ételeink lombikban történő előállítása közben 78-96 százalékkal kevesebb üvegházhatású gáz keletkezik, mint egyébként. Ha majd a baba-tápszereket is ezzel a módszerrel állítjuk elő, – állt az egyik közleményben – akkor valóban lehetővé válik a föld bioszférájának megmentése.

A kongresszus fő referátumát Érpataky Győző pártelnök tartotta. A beszédet hat órás időtartamra tervezték, az egyes szakterületek referensei fél-fél órát kaptak, a díszebéd után sorra kerülő hozzászólók pedig öt-öt percet.

Érpataky Győzöt hatalmas tapsvihár fogadta, amikor a mikrofonhoz lépett. Egyszerű fehér öltönyt viselt, piros alapon kékcsíkos nyakkendővel. Hajviselete a szokásos volt, ugyanaz, ami millió és millió képről mosolygott vissza az állampolgárokra. Joviális, megnyerő mosoly ült az arcán, a kezében tartott papírlapokat rutinosan helyezte el a széles előadói állványon. Töltött magának egy fél pohár vizet az oda-készített egyszerű kis kancsóból, majd felhajtotta.

A teremben áhítatos csend uralkodott, mindenki feszült figyelemmel várta a beszámolót, jóllehet a médiában már valamennyi témát agyontárgyalták. A teremőröknek és a technikai személyzetnek mégis szigorú titoktartási fogadalmat kellett tenni a kongresszus megnyitása előtt. Az ördög ugyanis az értelmezésekben és a fecsegésekben búvik meg – jelentette ki az egyik főszervező az eligazításon. Ő már gyakorlott politikus volt. Az eredeti, híres közmondást persze mindenki jól ismerte.

Tisztelt pártkongresszus!

Amikor pártunk a választók akaratából hatalomra jutott, ígéretet tettünk a megújulásra, egy romlatlan demokrácia kialakítására, egy szebb jövő felépítésére. Az idő bebizonyította, hogy csakis egy centrális erő, az élet minden területét átölelő központi akarat képes a fenti célokat megvalósítani. Aki a kormánypártok és a haladás oldalán áll, annak ezt az akaratot kell szolgálnia...

Az elnök ezután rátért a kormány és az ellenzék viszonyának elemzésére. Felhívta

a figyelmet arra, hogy az ellenzéki pártok már számos alkalommal megsértették a hivatásbeli alapelveket, akadályozzák a jövő építését, azt, hogy az ország előremozduljon. Mély megvetéssel nyilatkozott a médiában tetszelgő véleményvezérekről, akiket csak a piár-szereplés érdekel, és olykor még a saját bázisukkal is képesek szembenemenni. A parlamenten kívüli pártokat politikai infantilizmussal vádolta, majd javasolta, hogy ismét emeljék fel az országgyűlési frakciók megalakításához, illetve fenntartásához szükséges létszámot. Javaslatát azzal indokolta, hogy az ellenzéki frakciók visszaélnék e tevékenységhez kapcsolódó jogaikkal – konkrét példát azonban nem említett. Pártja tevékenységét mind a parlamentben mind pedig a közéletben példamutatónak és mértékadónak nevezte.

A kultúra területén elért hatalmas eredményekre csak röviden utalt, viszont elismerően nyilatkozott az eltelt időszak kiemelkedő alkotásairól, mint például a *Transzcendens malom* című nagyszerű regényről, illetve a *Bohócdoktorok klánja* című társadalmi drámáról, amelyet az ország több színháza is műsorára tűzött.

Beszéde végén ismét utalt az önellátás szerepének jelentőségére, lényegesen több ököpszichológus szakember és lélektréner képzését javasolta. Figyelmeztetett az árviharok veszélyeire, valamint az intelligens szennyvíz elvezetésének fontosságára. Tagadta egyes dekadens filozófusok kijelentéseit, akik az egyént, az alkotó embert, az adófizető polgárt csak társadalmi törmeléknek tekintik.

A pártkongresszus résztvevői hosszú percekben át ünnepelték Érpataky Győzöt. A lassan elülő hangorkán után ismét a levezető elnök ragadta magához a szót: – Elnökünk, Érpataky Győző kongresszusi referátuma nemcsak pártunk tagságának szólt, hanem szeretett hazánk népének is. Fiatalos lendülete példaképül szolgálhat az ország állampolgárainak, hiszen minden gondolata a lélekbiztonság megteremtését szolgálja. Világos üzenetet küldött mindazoknak, akik a belső megosztottságra játszanak, akik az új életforma kialakítását próbálják meggátolni, akik csak valamiféle second hand demokráciát akarnak.

Ezután következtek a különböző szakterületek felelőseinek referátumai. Az informatikai államtitkár – a párt vezetőségi tagja – büszkén jelentette ki, hogy jelentősen megfékeztek, sőt a legtöbb esetben már likvidáltak is a vadul terjedő és szabadon garázdálkodó vírusokat, az informatikai biztonsági rendszerek pedig már az élet legapróbb területeit is lefedik. Az illemhelyekre felszerelt kamerák nemcsak képi szolgáltatást nyújtanak a munkahelyi vezetők részére, de elemzik is a részleg dolgozóinak idevonatkozó szokásait. A munkaidő illegális megkurtításának esélyei a minimálisra csökkentek.

Az egészségügyi miniszter utalt a fő referátumban elhangzottakra, némileg kibővítve azokat. Kijelentette, hogy az in-vitro, vagyis a testen kívüli megtermékenyítés technológiája a tökéletes megvalósítás utolsó fázisába lépett, tömegessé vált a hím ivarsejtek és a női petesejtek embrionális őssejtekből történő előállítás. A lakosság gyors növekedésére kidolgozott program megvalósulása tehát kézzel fogható közelségbe került. Ipari magzatvíz gyártó nagyhatalom lettünk! – kiáltott fel.

A pártkongresszus küldöttei spontán éljenzésbe kezdtek, és az elnök is felállva tapsolt a szónoknak, aki büszkén foglalta el helyét az elnökségi asztalnál.

A kulturális miniszter referátuma alig öt percig tartott, hiszen az elmúlt időszakban végbement változásokat mindenki könnyen figyelemmel kísérhette. Csupán arra szorítkozott, hogy néhány kiemelt művel szemléltesse a közismert tényeket. Utalt a *Kucséber táncok* című verseskötetre, új népballadák keletkezésére, mint a *Tudod te azt jól, komám-ra*. De beszélt a szórakoztató irodalom erőteljes fellendüléséről is, utalt a romantikus bestsellerek tömeges megjelenésére, olyanokra, mint például a *Rozsomák szerelem* vagy a *Böszmeségek éjszakája*.

A népi költészet és a modern krimi kitűnő ötvözetének tartotta a *Kacor király bűnei* című kisregényt, de megemlítette a Gatyakorc és habostorta című zenés népi vígjátékot is.

A díszebéd elfogyasztása után a küldöttek hozzászólásai következtek. A felszólalók többsége a főreferátum és az ezt követő rövid előadások gondolatait ismételte meg. Az egyik delegált vizsgálóbizottságok ezreinek felállítását követelte az ellenzék alattomos aknamunkájának leleplezésére. Egy másik felszólaló az ellenségkép fogalmáról értekezett röviden, mondókáját azzal fejezte be, hogy: – Márpedig ellenségképnek lennie kell, mert különben minek élünk?

Egy további kongresszusi küldött kérdést intézett az elnökséghez, miszerint igaz-e, hogy az Ezoterikus Hívók Pártja a nők köztulajdonba vételét akarja. A Nemzeti Csónakda parancsnoka, a Belügyi Bizottság helyettes elnöke arról számolt be, hogy az utóbbi két évben a társadalmi tulajdont sértő bűncselekmények száma hullámzóan stagnált, a trend azonban lefelé mutat. Utalt még az inflációs cél alullovésének kockázatára is.

A kongresszus már a vége felé közeledett, amikor Téglás Péter, a párt választmányának tagja, Érpataky Győző régi barátja szót kapott. Nyugodt léptekkel közelített az előadói pulpitus felé, a feltűnő csak az volt, hogy egyetlen papírlapot sem szorongatott a kezében. Az előző pártdelegáltak ugyanis gondosan előkészített felszólalásokkal érkeztek, és ha olykor szabadon is beszéltek, gondolatmenetük teljes mértékben követte a korábban lejegyzett szöveget.

Téglás körülnézett a teremben, egy pillantást vetett a pártelnök felé, majd beszélni kezdett:

Tisztelt pártkongresszus!

Ha egy hazugságot minduntalan megismételnek, előbb-utóbb igazsággá válik. Fokozatosan egyre több, eredetileg vérlázító dolog válik mindennapivá, egyre több felháborító jelenségbe nyugszunk bele. Válaszreakcióink gyengülnek, ellenállásunk megtörik, és a fásultság vesz erőt rajtunk.

Ez történik velünk is, amióta a párt a hatalmat megszerezte, amióta hazánkban megindult a társadalmi viszonyok gyökeres átalakítása. Bár egyre nő a leszakadó rétegek száma, és tömegesen szegényednek el az emberek, pártunk és kormányunk hatalmas méretű fejlődésről beszél, az életszínvonal állandó emelkedéséről és a szabadságjogok kiteljesüléséről.

Már nem is a hagyományos „fent-lent” elhelyezkedés a meghatározó a társadalomban, hanem a „kint-bent” állapota. Státuszt veszített, a társadalomból fokozatosan kiszorított rétegek jönnek létre, kirekesztéstől fenyegetett csoportok. Ellenségképeket keresünk és találunk is. De mindez csak arra szolgál, hogy tovább erősítsük a hatalmunkat, és a klientúra még jobban megtömjé a zsebét.

A felmerülő problémákra érzelmileg átítatott és leegyszerűsített válaszokat adunk – ezt a pártot ma már a populizmus és a szélsőségeség jellemzi...

Téglás Péter eddig jutott beszédében, amikor a teremben az első hangos kiáltások felharsantak. Az elnökségi asztalnál ülő pártvezetők először csak értetlenül néztek egymásra, nem mertek megszólalni, rövidesen azonban minden szem az elnökre szegeződött. Közben egyre erősödött a küldöttek közötti hangzavar, és már azzal fenyegetett, hogy a kongresszus botrányba fullad.

Érpataky Győző még soha életében nem érezte magát ilyen szorult helyzetben. Csak lassan ocsúdott fel az első mondatok után, hiszen éppen az ellenkezőjét várta Téglás Pétertől. Úgy érezte, hogy hátba szúrták, egy aljas árulás áldozatává vált. Hátározottságot erőltetett magára, de a közelben ülők látták, hogy bizonytalan és kétségbeesett mozdulatok vezérlik mozgását. Felpattant a székéből és a beszélő szavába vágott: – Tiltakozom! Ezek csak a felmerült problémákra adott leegyszerűsítő válaszok, a fejlődés megállítására tett kétségbeesett kísérletek. Nem értem, hogy miként került a párt egyik választmányi tagja ilyen primitív és demagóg nézetek hatása alá. Követelem, hogy Téglás Péter azonnal mondjon le, itt a kongresszuson, a delegáltak színe előtt!

Az egykori harcostárs azonban gyorsan visszavágott:

– Éppen elnökünk követeli a lemondásomat, akinek a személyi kultusza már elviselhetetlenné vált, aki szinte minden párt és állami tisztséget magához ragadott? Neki kell lemondania! A ma forradalmáraiból lesznek a holnap zsarnokai!

Ekkorra már valóban elszabadult a pokol a kongresszusi teremben. A küldöttek egymás torkának estek, az elnökségi asztalt valaki felborította, a Szervező Bizottság elnöke meg fokozatosan erősödő zenével próbálta a szót a veszekedőkbe belefojtani. Érpataky Győző intett a teremőrség parancsnokának, és a rendező gárda három állig felfegyverzett tagja felrohant az emelvényre, Téglás Péter karját hátraszorította. Erőteljes mozdulatokkal cibálták ki a teremből.

Egyes küldöttek megpróbáltak az általános zűrzavarban elmenekülni, de a zárt ajtók visszatartották őket. A küldöttek ismét elfoglalták helyüket, és a pártkongresszus folytatódott. A belügyminiszter – a pártelnökség tagja – ragadta meg a szót, és közölte, hogy a rendelkezésre álló idő szűkössége miatt már nincs lehetőség a további felszólalások meghallgatására. Szavazásra bocsátotta az egyebek napirendi pont egyetlen témáját, az elnöki tévedhetetlenség dogmáját. A jelenlevők a javaslatot egyszerű kézfeltartással azonnal megszavazták.

Másnap rövid közlemény jelent meg a napilapokban, amit az állami televízióban és rádióban is felolvastak, miszerint Téglás Pétert, a választmány tagját idegkimerültsége miatt az egyik állami szanatóriumba szállították. A párt vezetése reméli, hogy a politikus rövidesen ismét munkába állhat, és képes lesz részt venni az ország előtt álló hatalmas feladatok megvalósításában.

6. A puccs

– Le kell állítani! Ez egy politikai ámokfutó!

– A választmány toleranciája elért egy kritikus határt, ez nem mehet így tovább.

– Az elnöki tévedhetetlenség dogmájának elfogadása volt az utolsó csepp a pohárban, ezt nem tűrhetjük tovább!

– Mindenkit strómannak néz, csak arra vagyunk jók neki, hogy végrehajtsuk az örültségeit.

– Téglás Pétert vissza kell hozni az Nemzeti Elmegógyintézet zárt osztályáról, nem ő az elmebeteg.

A puccsisták Pitypangűző Szent Borbála napjára szervezték meg titkos összejövetelüket *A hét salátához* címzett fogadó egyik jól elkülöníthető helyiségébe. A választmány több tagja és az államapparátus néhány fontos politikusa vett részt rajta. A konspiratív szabályokat szigorúan betartó összeesküvők minden feltűnéstől mentesen, egyenként érkeztek meg a forgalmas kirándulóhelyen épült vendégházhoz. Volt közöttük olyan, aki már egy sarokkal előbb leparkolta hatalmas méretű állami kocsiját, de olyan is, aki kalapját mélyen szemébe húzva, villamoson érkezett.

A vendégház alkalmazottai úgy tudták, hogy az urak érettségi találkozóra jöttek, és az álcázás kezdetben hatásosnak is tűnt. Csak az egyik csapos lánynak tűnt fel, hogy a résztvevők elég különösen viselkednek, harsány vidámság helyett inkább a kölcsönös bizalmatlanság légköre uralkodik közöttük. Őt azonban sikerült rövidesen eltávolítani. A főnök azonnali hatállyal petrezselyemért szalasztotta, és lelkére kötötte, hogy csak este tíz óra után térhet vissza.

A hét salátához címzett fogadó tulajdonosát és egyben üzletvezetőjét már napokkal korábban bevonták az előkészületekbe. Ő az Antiradikális Radikálisok Pártjának egyik alapító tagja volt, az elnök ellenfele, mivel ennek politikáját nem találta elég radikálisnak.

A titkos tárgyalás első szakaszában Érpataky Győző államelnök, miniszterelnök és pártelnök bűneinek felsorolása volt a téma. Úgy döntöttek, hogy a puccs lebonyolításának időtartamára az ország alkotmányát és törvényeit felfüggesztik.

Az összeesküvők egymást túllicitálva sorolták az elnök bűneit. Felrötták neki elmentmondást nem tűrő kinyilatkoztatásait, valamint a miniszterek rendszeres letorkolását. Megállapították, hogy minden intézkedése és cselekedete csupán hatalmi ambícióját szolgálta, uralkodása nem volt más, mint az ultimátumok politikája.

A bírálatokban jelentős szerepet kapott az új erkölcsi bizonyítványok kimunkálásában elfoglalt álláspontja is. Útját állta annak a kezdeményezésnek, hogy a bizonyítványokat indokolt esetben kölcsön lehessen adni – pedig csak barátokról, munkatársakról és családtagokról volt szó. Érpataky ezen álláspontja a puccsisták értelmezése szerint a személyi szabadság jelentős korlátozásának minősült, és ezt a véleményt a hangulatjelentések is visszaigazolták.

Beváltatlan ígéret maradt az internetről történő lélekletöltés is. Az elnök nem támogatta a távgyógyítók preferálását, a diplomaíró ipar kifejlesztését, és még számos más intézkedést sem. A legtöbb esetben morcos és pöffeteg volt, cicákkolt az ülések alatt, fütyürészett, és odahaza állítólag verte a feleségét.

Bűnéül rötták fel, hogy engedélyezni akarta a bio-prostitúciót, vagyis azt, amikor olyan hölgyeket futtatnak, akik garantáltan csak bio-ételeket fogyasztanak.

Egy demokratikus puccs fennforgása esetén mindezeket figyelembe kell venni! – hangzott az egyik résztvevő megállapítása. Többen óvatosan körülnéztek a teremben, majd beleegyezően biccentettek.

A megbeszélés következő témája a hol, kivel és mivel kérdéseivel foglalkozott. A puccs tehát elhatározottat, az elnök bukása úgymond a küszöbön állt.

– Kommandósokkal kellene behatolni Érpataky neo-gagy stílusban épült palotájába, és halomra löni mindenkit, aki él és mozog. A lövöldözésben az elnök is bizonyosan találatot kap majd – szólalt meg a belügyminiszter.

– Nem jó. Mi lesz akkor, ha mégis életben marad? Riasztja a sajtót, az egész médiát, és akkor nekünk végünk van. Mindenki azt hiszi majd, hogy a puccsot maga az elnök találta ki és csak hűségpróbát tartott. – jelentette ki az egyik választmányi tag. A többiek helyeselték neki.

– Törbe kell csalnunk! – szólalt meg a sima modorú és a lapításban is jeles eredményeket felmutató miniszterelnökségi irodavezető. Majd folytatta:

– Megbízuk a Jóságú Törpikék Kft.-t, hogy szervezzen egy nagyszabású kerti ünnepséget. A kert tele lesz törpékkel meg a titkosszolgálat embereivel, mi is megjelenünk, és egy mesterlövész adott jelre leteríti az elnököt.

– Nem orvlövészt akartál mondani?

– Ez csak szóhasználat kérdése. Mint tudjuk, vannak hősies hírszerzők és hazaáruló kémek, besúgók és informátorok. A spicli szót nem szeretem, mert sokszor igazságtalanul vádoltak meg velem. Az orvlövészt – ahogy te mondod – később majd előléptetjük és kitüntetjük.

– Nem tetszik ez nekem. – szólalt meg az Egészségügyi Minisztérium államtitkára – Szervezzünk inkább egy beszélgetősök, mondjuk pártaktivistákkal, aztán egy adott pillanatban az elnököt félrevonjuk, a közelben elhelyezett gőzseprű pedig felrobban. Lesznek persze más áldozatok is, de valakinek vállalnia kell a kockázatot.

Mindenki a másikra nézett. Jelentkező nem lévén, a módszer lekerült a napirendről. Már az a veszély fenyegetett, hogy a jelenlevők dolgavégezetlenül hagyják el a fogadót és Érpataky Győző diktatúrája folytatódik.

Ekkor szólalt meg az ajtó mellett álló és a biztonságra felügyelő éttermi tulajdonos: – A bolondok házába kell zárni, Téglás Pétert meg kiszabadítani!

Döbönt csend követte a beszólást. Aztán az egészségügyi államtitkár arcán megjelent az első reménysugár, gyorsan továbbcikázott, és húsz másodperc elteltével a puccsisták már ragyogó arccal tekintettek egymásra. A szoba közepére vonták az egészségügyi államtitkárt, mindenki megragadta a keze ügyébe eső borospoharat vagy sörös korsót, és tágra nyitott szemmel várta a részleteket.

– Meg kell győzni az elnököt arról, hogy az utolsó hetek és hónapok megfeszített munkája, a kongresszusi előkészületek embert próbáló erőfeszítései még az ő makkegészséges szervezetét is kikezdték. Egy kis pihenésre lenne szüksége – szanatóriumi üdülés, vagy csendkúra a lugasokban, mit tudom én...

– Na, és aztán? – kiáltottak fel többen is.

– Ha elfogadja a javaslatot, beadunk neki egy nagy adag nyugtatót, hogy semmi se zavarja a meditálásban. Milyen jó lenne, ha már lélekletöltést is végezhetnénk az internetről! Gyorsan beszállítjuk a Nemzeti Elmegyógyintézet speciális zárt osztályára, ahol egyébként Téglás Pétert is fogva tartják. Mire felocsúdik, már rajta a kényszerzubbony! Na, ezt csak úgy átvitt értelemben gondoltam.

– Zseniális elgondolás! – szólalt meg a miniszterelnökségi irodavezető, akinek lelki szemei előtt már miniszteri előléptetésének ceremóniája jelent meg.

– A médiának ugyanazt a mesét adjuk be, mint Téglás Péter esetében, és ezt is ugyanúgy beveszik az emberek, mint a másikat. Uraim! Ennek hírértéke van, a szerkesztők és a hírlapírók tülekedni fognak az irodáinkban, hogy további részleteket tudjanak meg. Természetesen a legnagyobb tisztelettel kell az elnökről beszélni, de rögtön fel kell vázolnunk azokat a súlyos gondokat is, hogy miként leszünk képesek őt a különböző funkcióiban helyettesíteni, és a többi...

– Mi lesz Téglás Péterrel? Tényleg kiengedjük? Ez képes lesz még a múltat is felhánytorgatni, és majd mindenkit befeketít – szólalt meg az egyik választmányi tag.

– A múltat természetesen nem lehet megmásítani, de ha ügyesen magyarázzuk, sikerül másképpen láttatni – válaszolta meg az aggódo kérdést a belügyminiszter.

7. Feljegyzések egy pszichiátriai intézetből

– Mi legyen vele?

– Csak semmi atrocitás, hermetikusan el kell szigetelni a társadalomtól, ennyi az egész.

A Nemzeti Elmegyógyintézet speciális osztályának vezetője széttárta a karját, és tudomásul vette az elnököt bekísérő belügyminiszter szavait. A hatvankét éves professzor tudományos karrierjét egy szerencsétlen, de soha le nem zárt vesztegetési botrány állította meg a korábbi diktatúra idején. Aztán kompromisszumot kötött a hatalommal, és az ügy aktáit egy jól elzárt páncélszekrényben helyezték el. A tudóst meggyőzték az együttműködés fontosságáról. Később még azt is belátta, hogy az országot csak a hatalom stabilitása mentheti meg a káosztól, az indulatok elszabadulásától, sőt szélsőséges esetekben az elmebetegek hatalomgyakorlásától. Idővel arról is meggyőzte magát, hogy fontos funkciót tölt be a gépezetben, és a mindenkori hatalom csupán annyit kíván tőle, hogy a politikai okokból beutalt pácienseket szoros őrizet alatt tartsa.

Speciális osztályát szinte megközelíthetetlené tették a különböző biztonsági rendszerek. Az osztály létezéséről persze több mendemonda is elterjedt az országban, tényleges működéséről azonban még a Nemzeti Elmegyógyintézet más osztályain dolgozó orvosok és ápolók sem tudtak semmi bizonyosat.

Kardos professzor magához kérette két legmegbízhatóbb munkatársát, és tanácskozásba kezdett velük. A páciens – Érpataky Győző – még félkábultan ücsörgött az egyik kezelő szobában, két ápoló vigyázott rá.

– Mi legyen a diagnózis? – kérdezte az egyik orvos. A professzor elgondolkozott egy kicsit, golyóstollával többször is megpöcögtette az asztalon álló kis szobrocskát, majd kijelentette:

– Mint tudjuk, egészséges ember nincs, csak felületesen elvégzett orvosi vizsgálat. Valamit majd csak találunk. A legcélszerűbb lenne mániás betegnek nyilvánítani. A tünetek jelen vannak: túlzott lelkesedés, eufória, hyperaktivitás...

– Kitűnő, professzor úr! A mániás betegnek ugyanis nincs betegségtudata. Állandóan azt fogja majd hajtogatni, hogy teljesen egészséges, az idegei is rendben vannak, és mint az ország elnöke követeli azonnali elengedését.

Kelemen doktor, az osztályos orvos már évek óta arra várt, hogy a professzort nyugdíjba helyezték, és a helyére léphessen. Minden figyelme arra irányult, hogy pon-

tosan végrehajtsa főnöke utasításait, kedvébe járjon, és így elérje, hogy őt ajánlja utódjának.

A másik beosztott orvos – szintén adjunktusi rangban – természeténél fogva akadémikus ember volt, de végül mindig egyetértett az osztály vezetőjével. Most is megpróbált okoskodni, szinte sugárzott belőle a spanyolviasz.

– Mint tudjuk, a mánia ritkán önálló betegség, a legtöbb esetben más lelki zavarok tünetei is felfedezhetők a páciensen. Nem kellene a diagnózist egy kis nárcizmussal megfejelnünk? A nárcisztikus személy egy exhibicionista énképet alakít ki, mintegy a világ közepének látja magát. Hibás, túlzó elképzelései lesznek önmagáról, rosszul fogadja, sőt majdnem minden esetben elutasítja a kritikát, végül még igazi énjével is elveszti a kapcsolatot.

– Ez mind igaz, a nárcisztikus embernek sincs betegségtudata, és az eltúlzott önértékelés is jellemző Érpatakyra. Kérem, vonja a páciens szorosabb megfigyelés alá, kérdezze ki fiatalkori szexuális viselkedéséről. Később majd meglátjuk, miként illik mindez a képbe.

A professzor különös érdeklődéssel szemlélte az íróasztali lámpa bóráját, majd megjegyezte: – Idővel még a hypochondriáig is eljuthatunk, amennyiben megfelelő gyógyszeres kezelést alkalmazunk.

Érpataky Győzöt a magas méltóságok részére előkészített szobába vezették. Ekkorra már képes volt a saját lábán járni, és gyanakvó szemmel figyelte a körülötte felbukkanó embereket. Igyekezett elrendezni magában az elmúlt egy-két óra eseményeit.

A professzor az elnök közvetlen megfigyelésével és egyben orvosi felügyeletével Kelemen János adjunktust bízta meg. Két szakápolót rendelt mellé.

Elemér sovány, beesett arcú ember volt, olykor a kórházi egyenruha is erősen lötyögött rajta. De éles tekintetével mindenütt jelen volt, és a betegek legkisebb rakoncátlankodásait is azonnal felfedezte. Intellektusát ugyanakkor nagyfokú empátia jellemezte, és képes volt a lázadó pácienseket percekben belül leszerelni. Sikerének legfőbb titka abban rejlett, hogy még a kitörések kezdetén beláttatta a beteggel, hogy minden hiábavaló.

Mihály nagyon letről küzdötte fel magát, és megmaradt egyszerű embernek. Erős alkata alkalmassá tette arra, hogy gyorsan megfékezze a dühöngőket, a megtámadott orvost kimentse. Kisebb szolgálatai miatt az ápolónők körében is nagy népszerűségnek örvendett.

Érpataky fejfájásra panaszkodott, és rögtön kapott is Kelemen doktortól néhány chippel ellátott tablettát. A tablettákba beépített mikrochipek a gyomorsav hatására percekben belül aktivizálódtak, és elkezdtek küldeni a várt jeleket. A módszer eredetileg egy sajátos figyelmeztetőrendszer volt, amely a pulzust felügyelte, és az állapotromlás legapróbb jeleit is azonnal közvetítette. Önmagában ártalmatlan volt, bármelyik gyógyszerbe beépíthették. A chip továbbfejlesztett változata azonban már a beteg aktivitási szintjét és testhelyzetét is képes volt mérni és elemezni.

Érpataky gyanakvóan nézett körül szobájában. A nyugtató injekció kábító hatása ekkorra már teljesen megszűnt, és azonnal felfogta, hogy hová került. Az intézményről nagyon is jó és megbízható információi voltak, hiszen korábban csak az ő aláírásával „utalhattak” be bárkit is a számon tartott politikusok, vagy a váratlanul felbukkanó és zavart keltő önjelöltek közül. Tudta, hogy a szobában minden lépését figyelemmel követik, és gyakorlatilag azt tehetnek vele, amit csak akarnak. A kíméletes bánásmódba nem tartozott bele a gyógyszerekkel történő elhülyítés. Mindent kiköpni – ez volt első gondolati reakciója. De ekkorra már lenyelte a fejfájás elleni tablettákat.

Örömmel vette tudomásul, hogy még egy számítógépet is elhelyeztek a szobában.

Bár tudta, hogy ennek használata az ő esetében csak erősen korlátozott lehet, de ez is több volt, mint négy csupasz fal. Egy digitális képkeretet fedezett fel a falon ágyával szemben, amely automatikusan váltogatta a beprogramozott képeket. Tudta, hogy a képkeret mögött megfigyelő állás lapul, így tehát még alvását is ellenőrizhetik, sőt... talán még az álmait is.

A belépő ápoló egyszerű, udvarias szavakkal kérdezte meg tőle, hogy mit szeretne: párnarádiót, vagy tusrádiót? Az egyiket a párnába, a másikat meg a tusolóba építjük be.

Érpataky megpróbált az ápolóval beszédbe elegyedni: – Nem zavarja a víz csobogása túlságosan a rádió adását a tus alatt? Egyébként, hogyan szólíthatom?

– Elemér vagyok. A rádió hangerejét tetszőlegesen lehet állítani.

Megfordult, és gyorsan elhagyta a szobát. Érpataky azon tűnődött, miként környékezhetné meg a két ápolót kiszabadulása érdekében. Biztos volt abban, hogy a hatalomba történő visszatérése esetén a nép kitörő örömmel üdvözlőné, lampionos felvonulást rendeznének tiszteletére, hódoló küldöttségeket fogadhatna. Kérni fogják majd, hogy büntesse meg keményen azokat, akik ide juttatták.

Két év telt el teljes elszigeteltségben. Érpataky Győző csak Kelemen doktorral és a két ápolóval találkozott rendszeresen, olykor azonban a takarítónő is megjelent a szobájában, és azonnal zsörtölődni kezdett vele. Ha például nem várta meg, hogy teljesen felszáradjon a padló, vagy a kövezet, azonnal ráförmedt: – Ön kimerítette a tapicskálás büntetését!

Bözsike, a takarítónő korábban az ápoltak közé tartozott, aztán bentlakásos alkalmazott lett belőle. A professzor úgy vélte, hogy rajta keresztül az elnök képtelen lenne kontaktust teremteni a külvilággal, mivel Bözsi asszony néhány percen belül mindent elfelejtett, és egyébként sem járt ki az Intézetből.

Érpataky az első napokban még nagy reményeket fűzött a számítógép használatához. Bízott benne, hogy az interneten keresztül, vagy ártalmatlannak tűnő levelezése útján kapcsolatot tud majd teremteni egykori híveivel, és valahogyan kijut a Nemzeti Elmegyógyintézet speciális zártosztályáról. Amint véget ért a reggeli vizit, azonnal bekapcsolta a komputert.

A képernyőn azonban mindig ugyanaz a felirat jelent meg szeme előtt: Az internet kapcsolat átmenetileg szünetel. Ilyenkor rögtön hozzákezdett az ártalmatlannak tűnő levelek megfogalmazásához. A gép működött, továbbította is a szöveget, válasz azonban sohasem érkezett. Sejteni kezdte, hogy a levelek csupán Kelemen doktor szobájáig jutottak el.

Érpatakyt közben minden tisztségétől megfosztották, de ő erről semmit sem tudott. Valamennyi bizalmasát eltávolították a hatalomból. Egyeseket jelentéktelen párttisztviselőkbe helyeztek át, mások ellen eljárásokat indítottak koholt vádak alapján, és előzetes letartóztatásba helyezték őket. A korrupció vádjával mindenkit hatástalanítani lehetett, hiszen a rendszer ezer és ezer alkalmat kínált a tisztességtelen haszonszerzésre, vagy méltatlan előnyök kiharcolására.

Az Antiradikális Radikálisok Pártjának ideiglenes vezetősége új választások kiírását javasolta a parlamentnek. A képviselők többsége nem is vonakodott sokáig, és rövidesen megkezdődött a választási küzdelem. Ismét több új párt alakult, és valamennyien a mély gazdasági válságból kivezető utat jelölték meg elsődleges céljuknak.

A sikeres választások után számos párt került be a parlamentbe, mivel a demokrácia kivirágztatásának érdekében a bejutási küszöböt 0,5 %-ra vitték le. Az új országgyűlésben két képviselő is elegendő volt egy parlamenti frakció megalakításához. A parlament azonban ennek ellenére, vagy éppen ezért rövidesen határozatképtelenné

vált. Elég sokan visszasírták titokban Érpataky Győző személyét, akinek vezetése alatt a nép egysége mindvégig töretlen maradt.

A határozatképes többség létrehozására csak egy járható út kínálkozott – a legtöbb mandátumot elnyert Antiradikális Radikálisok Pártjának és a Posztindusztriális Jövő Pártjának nagykoalíciója. Államfőnek – korlátozott jogkörrel – az Ezoterikus Hívők Pártjának elnökét, Kretnovszky Aurélt választották meg.

Kretnovszky kellő nyomásgyakorlással elérte, hogy az országot az alkotmány előszavában ezoterikus államnak nevezzék, és egy hatalmas méretű palotát is építsenek a légkörön áttörő, de érzékelhetetlen ibolyántúli sugarak elnyelésére. Rövidesen az államelnöki rezidenciának is ez az épület adott otthont. Az ibolyán túl is van élet – mondogatta gyakran az elnök egy-egy megszólalásában. Tevékenységének jelentős kohéziós szerepe volt a társadalmi konszenzus kialakításában.

Érpataky Győző valamennyi funkcióját már kezdetben szétesztették a feltörekvő pártpolitikusok között, az emberek is egyre ritkábban emlegették az egykori elnököt, neve lassan a feledés homályába merült.

Az elmebetegek szórakoztatásról a pszichiátriai intézet házi stúdiója gondoskodott, egy külön kis stáb foglalkozott a páciensek felvidítésével. A műsort természetesen terápiás megfontolások alapján állították össze, és úgy vélték, hogy az adást az egykori elnökhöz is nyugodtan eljuttathatják. Érpataky jobb híján a televíziós készülék képernyőjét bámulta esténként.

Különösen szórakoztatónak tűntek az irodalmi estek, amelyeket az elmebetegek többnyire heves tetszésnyilvánításokkal követtek. Könnyesszemű- és szívű történeteket láthattak nap mint nap, mint például a Rozsomák szerelem című nagyszerű regény televíziós feldolgozását. A sorozatot 650 epizódra tervezték. A posztmodem életérzés népszerűsítésének céljából számos lírai művel is találkozhattak az ápoltak. Ezek is osztatlan sikert arattak körükben, mint például a híres, és több állami díjjal is kitüntetett kortárs költő, Martin da Pogaccio /polgári nevén Pogácsa Márton/ *Napszakok* című költeménye:

*Bohóc-inger töri nyelvemet
Kezemre csettint az éj
Hol vagytok mámoros esték
Bikaölő vad délutánok
Siratlak titeket mint reggeli menykő*

A költő egy ifjúkori verse is hamar kedveltté vált az ápoltak között:

*On-line függök ajkadon
Te lány, vagy még hajadon?*

De a monodrámákat és a daljátékokat is nagy élvezettel fogadta a közönség. Még a népballada műfaja is osztatlan sikert ért el közöttük. *A sikekfajd álma* című művet rövid időn belül többször is meg kellett ismételni.

A számítógépen működtethető különféle játékok egy ideig úgy-ahogy még lekötötték Érpataky Győző figyelmét. Ezek többsége az ő elnökségének ideje alatt készült, és szinte kivétel nélkül pártjának propagandáját közvetítette lebutított formában. A sokgyermekes modell propagálása, a lustálkodók kigúnyolása, és a tüsténkedők dicsérete jellemezte a játékokat.

Gyorsan meguntta ezeket, és egyre ingerlékenyebb lett. Már a krimik sem érdekelték, amelyekben a nép egyszerű nyomozója elképesztő logikával fejtette meg a bűnügyek rejtélyes cselekményeit. A bűnösök torkából általában az ellenzéki pártok egy-egy destruktív szólama tört fel.

Szinte már minden megmoccanását dührohamok kísérték, olykor meg kóros bűntudat tört rá. Megpróbált visszaemlékezni, hogy milyen hibákat követett el a Nemzeti Kolbásztöltő Versenyen, miért kellett a szilveszteri kabaréműsorok összeállításába beleszólnia, és így tovább.

Egy heves dühroham után elhatározta, hogy könyvet ír a bioetika és az ökofilozófia összefüggéseiről, de már másnap letett róla. Kiáltványt akart intézni a néphez a kozmológia tanfolyamok felkarolása érdekében, de csak az első mondat megfogalmazásáig jutott el.

A professzor némi töprengés után úgy ítélte meg, hogy Érpataky esetében is megkezdhetik a gyógyító elektromos csend terápiáját. Ez egy mély agyi ingerlést jelent. A terápiához kialakított készülék impulzusokat bocsát ki, amelyeket vékony elektródokban végződő huzalokon keresztül vezetnek be az agyba. Az elektródokat aztán „beleszúrják” abba az agyterületbe, amelynek szerepet tulajdonítanak a kórkép kialakulásában. A nagyfrekvenciás gyengeáram-impulzusok kioltják az agy kórosan túltermelő saját impulzusait, és létrejön az elektromos csend. A módszer egyáltalán nem fájdalmas, tehát szó sem volt az egykori államelnök, pártelnök és miniszterelnök megkínzásáról. A hatalom nem is várta el ezt a speciális osztály vezetőjétől.

Egy influenzás megbetegedés adta az ürügyet a beavatkozásra. Érpatakyval elhitették, hogy egy új vakcina segítségével és egy nemrégiben kidolgozott módszerrel örökre kiiktathatják szervezetéből az influenzás megbetegedés kockázatát. Ellenállás nélkül vetette magát alá a beavatkozásnak, de a gyors beleegyezésben az is szerepet játszott, hogy minél közelebb akart kerülni a professzorhoz. Úgy gondolta, közvetlen szabadulásának kulcsa majd nála kereshető, ha hívei egyszer mégiscsak megmozdulnak és visszahívják őt a hatalomba.

A beavatkozás teljes sikerrel járt, csak a mellékhatások okoztak némi problémát. Mindenütt egereket látott. Rápillantott az asztalra, és úgy látta, hogy ott is egy optikai egér ugrál, majd hirtelen a szekrény felé veszi az útját és eltűnik a ruhák között. Agyában egymásra türemkedtek a gondolatok, úgy érezte, hogy egy nagy virtuális egérfogó ketrecben ül, és várja hívei hódolatát. Várt, várt, de senki sem akarta felkeresni. Ismét dühroham tört rá, szétfeszítette a virtuális ketrec rudait, és nekiment az ajtónak.

Az erős koppanásra azonnal megjelent Mihály, a testes ápoló. Osszefont karokkal nézte az őrjöngő ápoltat, aztán megszólalt: – Miért nem alszik?

Az elnök félhangosan dúdolni kezdte Fülöp király áriáját a Don Carlosból: – „*Majd alszom én, ha véget ér a kín, majd ha a testem...*”

Az ápoló kifejezéstelen arccal állt az ajtó előtt és halkán megjegyezte: – Nem ismerem ezt a nótát.

– Műveletlen barom!

Magába roskadva járkálni kezdett a szűk szobában.

– Parancsot adtam, hogy valamennyi interkontinentális rakétánkat élesítsék be. A számítógép visszajelzése szerint azonban ez nem történt meg. Maga, egy felelőtlen disznó! Nem érti, hogy el akarnak minket pusztítani?

– Kik akarják ezt?

– Mindenki. A Biztonsági Tanács, a Világbank, a NATO. Rajta, rajta, csak jöjjenek! Végül úgyis ők fognak veszíteni, csak jöjjenek!

Hangja ekkor már szinte artikulátlan üvöltözésbe csapott át. Egy erőteljes mozdulattal lesöpörte az asztalon álló üres poharat és tányért, szinte tajtékzott:

– Világégést akarok!

Névhasználati adó

A válságtanácskozás összehívását a város rendkívül kiélezett gazdasági helyzete tette szükségessé. Az utolsó tartalékok is kimerültek, csak egyetlen villamos és két autóbusz poroszkált a nagyváros utcáin, a köztisztviselők hónapok óta csökkentett javadalmazás mellett végezték idegörlő munkájukat, még a közmunkások törött lapátjainak kicserélésére sem futotta a kasszából. A városháza világítását már egy hónapja szüneteltetni kényszerültek, mivel a vízcsapok elzárása után az áramszolgáltató is felhagyott tevékenységével.

Nem okozott tehát különös meglepetést, amikor a polgármester a rövid megnyitó után azonnal közzétette az új helyi adók bevezetéséről szóló javaslatát. A tanácskozás résztvevői – miután az elképzelések már korábban kiszivárogtak – egykedvűen fogadták az elmondottakat. Több koncepció is érlelődött az új adókkal kapcsolatban, de hamar világossá vált, hogy a javaslatok közül a névhasználati jog megadóztatása lesz a legkönnyebben bevezethető.

A rendelet visszamenőleges hatállyal történő érvényesítése azzal kecsegtetett, hogy ezúttal egyetlen adóalany sem lesz képes magát kihúzni alóla. Ez az adóztatási technika már régen bevett szokás volt nemcsak a városban, hanem az egész köztársaságban is. Az állampolgárok többnyire csak akkor tiltakoztak, amikor valamiért elmaradt. Ezáltal ugyanis egyes vállalkozások, illetve lakossági csoportok tevékenységük gyors csökkentésével, és így az adó nagy részének elkerülésével, gyakran előnyös helyzetbe kerültek a többiekkel szemben. A tiltakozás egyszer majdnem zendülésbe fordult, amikor egy közlekedésrendészeti szabályt csak a kihirdetése után két nappal szándékoztak hatályba léptetni.

A rendelkezés a gépkocsikban elhelyezett szivargyújtók használatának megadóztatását érintette volna a tűzrendészeti törvények messzemenő figyelembevételével. A hatóság ez esetben azért tekintett el az új adó visszamenőleges hatályú bevezetésétől, mert nem rendelkezett megbízható statisztikai adatokkal az autósok dohányzási szokásairól. A képviselők a sorsdöntő parlamenti ülésen indulatos beszédekben ecsetelték az országban uralkodó statisztikai slendriánságot, és követelték, hogy a szivargyújtók használatával kapcsolatban megemelt átalányadót vezessenek be. Ez valamennyi, kocsiban utazó személyre vonatkozott volna, a nemdohányzókat is beleértve. A legfőbb érv az volt, hogy aki egy szivargyújtó közelébe kerül, az előbb-utóbb potenciális dohányzóvá válik.

A jóváhagyott napirend értelmében a képviselők és a meghívott szakértők hozzákezdtek a névhasználati joggal kapcsolatos adózás megtárgyalásához. Az előzetes koncepciók összefoglalására a polgármester vállalkozott:

Tisztelt Közgyűlés!

Tisztelt Képviselőtársaim!

A mai nehéz világgazdasági helyzetben elengedhetlenné vált, hogy városunk színvonalas és biztonságos üzemeltetése érdekében újabb áldozatok vállalását kérjük a területünkön működő vállalatoktól és a lakosság különböző rétegeitől. Az újabb terhek igazságos és nyomon követhető elosztására a közteherviselés legkiérleltebb formáját, az adózást választottuk.

Számos javaslatot kaptam mind képviselőtársaimtól, mind pedig a legkülönbözőbb területek szakértőitől. Azt is el kell mondanom, hogy az apparátus legfontosabb tevékenysége az elmúlt hetekben az előremutató koncepciók kiérlelése volt. A széleskörű elemzések egyértelműen azt mutatták, hogy jelenlegi helyzetünkben a névhasználati jogra kivetendő adó szolgálja legjobban a város gazdasági terveit.

Átadom a szót helyettesemnek, aki egyben a városi önkormányzat Gazdasági Bizottságának vezetője is.

A polgármester bevezetőjét a képviselők nagyobbik része hangos egyetértéssel fogadta, az ellenzékiek meg pfujoltak. Ez egyébként teljesen megfelelt a hagyományoknak és a kialakult erőviszonyoknak, fordított helyzetben is ugyanez történt volna. A polgármester helyettese körbenézett, megvárta, amíg a rend helyre áll és hozzákezdett:

Tisztelt képviselőtársak!

Tisztelt meghívottak!

Egyszerűen elképesztő, hogy a mai nehéz gazdasági helyzetben egyes vállalatok meggondolás nélkül, felelőtlenül, a közösségi érdekeket semmibe véve, olyan nevek használatára jogosítják fel magukat, mint például Központi, Általános, és hasonló. Ezzel óriási előnyökhöz jutnak az egyre szűkülő piacon, extraprofitra tesznek szert, és mindebből semmi sem jut a közügyek finanszírozására, a város közérdekű üzemének fenntartására.

Méltán hiszik a vásárlók azt, hogy például a Központi Sapka- és Kalapgyár a legnagyobb vállalkozás a szakmában, kínálata sokszorosa a többiekének, jóllehet az utóbbi évek folyamatos leépítései következtében termelése legfeljebb egy középvállalat szintjének felel meg. De megemlíthetjük az Általános Kamionmosó Szerviz esetét is, amelynek neve mágnesként vonzza a városunk utcáin átgördülő latyakos gépjárműveket. A cég újabban fuzionált a Központi Pótkocsi Szolgálattal és sajnos nincsenek törvényes lehetőségeink az így létrejövő többletjövedelem kiemelt megadóztatására. Nem hiszem, hogy folytatnom kellene a sort, elég, ha csak az Általános Ragasztástechnikai ZRT.-re gondolunk.

A helyettes polgármester szavait a többség kirobbanó lelkesedéssel fogadta. „A közjóért dolgozunk!”, és hasonló bekiáltásokkal próbálták az ellenzéki hangokat elfojtani. Az egyik kormánypárti képviselő rögtön szólásra is jelentkezett:

– Tökéletesnek és minden szempontból elfogadhatónak tartom az előterjesztést, de a névhasználati jog megadóztatását a melléknevekre is ki kellene terjeszteni. Minden olyan céget meg kellene adóztatnunk, amelynek nevében az édes, keserű, savanyú, csípős és más hasonló szavak előfordulnak. Van Önöknek elképzelése arról, hogy például az Édes-savanyú Szószok Étterme milyen hatalmas forgalmat bonyolít le? De megemlíthetem a Keserű Italok Házát is, amely ezzel az egyszerű szóval termeli ki azt a többletprofitot, amelyből városunk egy fillért sem lát.

A következő hozzászóló arra figyelmeztetett, miszerint az új adót a szellemi termékekre is feltétlenül ki kellene terjeszteni. Javaslatát egy kitűnő és aktuális példával támasztotta alá: – A jövő héten mutatják be a Városi Színházban Dománfalvy Ádám Édes-keserű Elégiák című szimfonikus költeményét. Adózatlanul? – szegezte a kérdést a polgármesternek.

A névhasználati jog megadóztatása az ellenzék fanyalgása ellenére biztos többséggel ment át a közgyűlésen. A vita utolsó szakaszában már csak abban kellett megállapodni, hogy mely vállalatok kaphatnak felmentést az új adónem alól. Általános volt a vélemény, miszerint az egészségmegőrzéssel foglalkozó, valamint a páciensek mentális állapotát javító intézményeket és cégeket kell az adókötelesek listájáról elsősorban levenni, így vált adómentessé valamennyi magánklinika, az egészségcentrumok, számos drogéria, de a Fanyar Gondolatok Elhárítása nevű pszichológusokból álló munkacsoport tevékenysége, és a Jövőbelátók Közösségi Háza is.

Az új adó bevezetése után jelentős változások történtek a város életében. Sokat fejlődött a közlekedés, már óránként jártak az autóbuszok és lényegesen több vonalon, mint korábban. Több utcában is felszedték az aszfalt burkolatot és hagyományörző kockakövekkel helyettesítették azt. A vakbélműtétekre már csak két évet kellett várni, és a gyors ügyintézés érdekében a városházi hivatalnokok fizetését is jelentősen megemelték.

Az egyetlen gond csupán az volt, hogy az adóval sújtott vállalatok egymásután változtatták meg neveiket. Az édessavanyú szószok kínálata még az étlapról is eltűnt, és egy év elteltével a városban már csak Étterem elnevezésű étkezdék voltak találhatóak. A Sapka- és Kalapgyár neve is megváltozott, a két részleg ugyanis különvált, és a gyár homlokzatára csak annyi került, hogy Sapka meg Kalap. A szavakat nem merték többes számba tenni, mert attól féltek, hogy a jövőben ezt is megadóztatják. Dománfalvy Ádám zeneszerzőhöz sajnos túl későn jutott el az új adónem híre – ő többnyire nem közlönyöket olvasott, hanem kottákat – és így kénytelen volt szerzői honoráriumának egy további hányadát is az adóhivatal részére befizetni. Ezután már nem is foglalkozott komponálással, a Jövőbelátók Közösségi Házának munkatársa lett, és zenei hangokkal igyekezett a jól fizető pácienseknek jövőjüket felvillantani.

A mélyülő válság egyre nehezebb gazdasági helyzetbe hozta a várost, még a tulajdonában lévő zálogházakat is el kellett zálogosítania. A képviselőtestület azonban nem adta fel. Rövidesen kezdeményezte egy tíz fős szakértői munkacsoport felállítását, amelynek feladata az adókultúra erősítése, valamint új adózási formák felkutatása lett. A gazdasági szakértők számos ötlettel szolgálták meg magas tiszteletdíjukat, és a város vezetése is egyre optimistább hangot ütött meg az önkormányzat ülésein. Igazán hatásos, és a költségvetési hiány megszüntetését hosszú távon is biztosító megoldások mégsem születtek.

A polgármester álmatlan éjszakái a hetek múlásával egyre gyakoribbá váltak. – Hibát követtünk el! Ezt az adót is visszamenőleges hatállyal kellett volna bevezetnünk! – dörögött ilyenkor magában.

Tolakodási Nagydíj

A 2085-ben megrendezett versenyen Krampács Márton glaciológias, vagyis jégkutató nyerte el az országos Tolakodási Nagydíjat. Jelentős pontszámot ért el, győzelme vitathatatlan volt.

Márton már a versengés első szakaszában, a buszból történő kiszálláskor sikeresen lökött fel két kilencven év körüli öregasszonyt. Rohanás közben kíméletlenül sodort el egy vak embert, aki az egyik lámpaoszlopnak csapódott, a kerületi önkormányzat ügyfélszolgálati helyiségében pedig több ügyintézésre váró embert is oldalba taszított. A pultnál ülő és a versenyző sikeres tolakodását irigy szemmel követő tisztviselőt egy heves mozdulattal a magasba emelte. A levegőben kapálózó vékonyka asszony rémülten esett vissza a székébe és elképesztő gyorsasággal kezdte el számítógépe egerét nyomkodni. Krampács Mártont a lihegve utána futó zsűri már ott helyben győztesnek kiáltotta ki.

A Köztársaság parlamentje a Tolakodási Nagydíj megalkotásával mindenekelőtt a versenyszellem tüzét kívánta az állampolgárok lelkében felszítani. A civilizációs ártalmak, a dekadens életmód, a vezető posztok iránti érdektelenség ekkorra már kritikus nagyságrendet ért el – tenni kellett valamit a nemzet megmentése érdekében.

Egymást követő minisztertanácsi rendeletek szabályozták a verseny részleteit, valamint az új erkölcsi bizonyítványok kiállításának rendjét, hiszen a bizonyítványokba minden esetben bekerültek a versenyeken elért helyezések. Ezek bemutatását számos munkakör betöltésénél kérték, megszerzését pedig a közszolgálati alkalmazottak, a vállalkozók és a járművezetők részére szigorúan elő is írták.

Az új szabályozás első eredményei már néhány napon belül jelentkeztek. Elmaradt például a korábbi kínos döcögés az utakon, mivel a gépkocsivezetők bonusz pontokat kaptak az előzésekért, még akkor is, ha a művelet kisebb-nagyobb karambolhoz vezetett. A progresszivitás kezdett minden területen meghatározóvá válni.

Az emberek lassan megtanulták, hogy miként lehet a kiélezett helyzeteket megfelelően kezelni, és a versenyszellem élénkítése még a stressztűrő képességek kifejlesztésénél is sokat segített. A gyengébbeknek lehetővé tették, hogy tudaterősítő edzéseken vegyenek részt, és a mentális rokkantság visszaszorítása érdekében is sok fontos intézkedés történt. A tolakodás ösztönének erőteljes kifejlesztésével mindenki számára megnyílt a lehetőség a teljesítmények jelentős fokozására, és így a társadalmi felemelkedésre.

A törvény szövegében utaltak a meginduló forradalmi változások külföldi előzményeire is, de egyértelművé tették, hogy azok csupán a civilizációs fejlődés spontán fellépései. Megemléstettek az amerikai kontinens egyik országában évente megrendezett sikeres akciót, amelynek keretében az áruháza berohanó, korábban leigazolt menyasszonyok jelentős árkedvezményvel kaphatták meg a legszebb és legértékesebb meny-

asszonyi ruhákat, amennyiben sikeresen tolakodtak. Fantasztikus összegeket spórolhattak meg így, és ilyenkor az áruház bevétele is a csillagokba szökött.

A következő példa egy európai fővárosra utalt, ahol az egyik nagyáruház bejáratánál egyes napokon meztelenre vetkőzött vásárlók várakoznak télvíz idején, nem törődve a hideggel és a gyakori hóeséssel. A nyitás utáni tolongás győztese egy bizonyos mennyiségű divatárut kapnak ajándékba az áruháztól.

A törvényhozók gondoskodtak róla, hogy a tolakodás eszméjének pszichés feldolgozása az iskolai oktatásban is jelentős szerepet kapjon. A gyakorlati képzést például játékos versenyekkel erősítették meg: Ki tud nagyobbat lökni a másikon, anélkül hogy feldöntené? Rövidesen meghirdették a Szlalom a tömegen át elnevezésű mozgalmat, ezzel is erősítve a közösségi érzést. Az oktatás alapjául a mindenki által ismertté vált Tolakodás és etika című tankönyv szolgált – egy szerzői munkaközösség alkotása.

Az országos Tolakodási Nagydíj nyertese még az államelnöki posztra is nagy eséllyel pályázhatott. Néhány év elteltével azonban már minden jelentéktelen állásra pályázatot írtak ki – ezek betöltésére természetesen egy szerényebb minősítés is elegendőnek bizonyult. A pályáztatás célja az volt, hogy mindenki bren tartásuk a versenyszellemet, sőt még fokozzák is azt.

Nemsokára kialakult a tolakodási minősítések rangsora, amely teljes összhangba került az erkölcsi bizonyítványok követelményeivel. A büntetett előélet már nem feltétlenül számított kizáró tényezőnek egy munkahely betöltésénél, sőt egy felfüggesztett büntetés kiharcolása még némi előnyt is jelenthetett. Az ügyes védekezés, az érvek és ellenérvek éles logikával történő csoportosítása, valamint sok más tényező is jó pontokat eredményezhetett mind az ügyvédnek, mint pedig a vádlottnak.

Az évente megrendezett versenyeken szinte valamennyi állampolgár elindult, hiszen a nyugodt megélhetést csak egy elfogadható helyezéssel biztosíthatta. A felmentés csupán három területre terjedt ki: a színesfémmel kereskedők, a brókerek valamint a parlamenti képviselők kerülhették el a megmérettetést.

Az évek múlásával – a nemes törekvések ellenére és szinte érthetetlenül – mind erősebben jelentkeztek a tolakodás válságjelei. Egyre kevesebben iratkoztak fel a versenyekre, pedig tudták, hogy a megmérettetés elmaradása esetén csak a szűkös szociális segélyre számíthatnak. A különböző magas állások betöltésére sem találtak már megfelelő számú személyt, ugyanis a zsűri a színvonal erős visszaesése miatt jó ideje nem adta ki az országos Tolakodási Nagydíjat. Államfő nélkül maradt az ország. Az addig hivatalban levő elnök még részmunkaidőben sem vállalta a megbízatást.

A nagy állami vállalatok is hasonló gondokkal küszködtek, sőt még a magáncégek-nél is jelentkezett a vezetőhiány. Többkevesebb meghatalmazással rendelkező igazgató tanácsok vették át a vállalatok és a különböző intézmények vezetését. Szinte mindenütt elkerülhetetlenné vált a kollektív döntés bevezetése – de meglepő módon mégis ment minden a maga útján.

Három év elteltével a Berzenkedők Pártja heves belső vita után törvényjavaslatot nyújtott be a parlamentben a tolakodási versenyek megszüntetéséről, valamint az erkölcsi bizonyítványok korábbi előírásainak visszaállításáról. A Bérletjegypénztárosok Szövetsége lemondott arról a jogáról, hogy a jegyeladók csakis a körzeti tolakodási versenyek győzteseivel kerülhessenek ki, a Fel is út – Le is út Mozgalom pedig az erkölcsi bizonyítványok lényegesen szűkebb körben történő alkalmazását követelte.

A Tohonyaságelleni Liga egy ideig még kilátástalan utóvédharcot folytatott a versenyek védelmében, az állampolgárok azonban már teljesen érdektelenné váltak a tolakodás iránt, különösképpen pedig a magasabb állások ilyen módon történő megszerzésére.

Idővel mindenütt megszilárdult a kollektív vezetés gyakorlata, és általánossá vált a rotáció elve. A gazdaság közben jelentősen fellendült.

Nyomásgyakorlás

Honfitársaim!

Ennek a kormánynak mennie kell! Az, hogy többségük van a parlamentben, még nem ok arra, hogy négy évig uralkodjanak és szipolyozzák a népet. Egy megbízhatatlan választási rendszer juttatta őket a hatalomba. Bár aktivistáink emberfeletti munkát végeztek, mégsem volt elég. Nyomásgyakorlással kell megbuktatni őket! Fokozni kell a politikai nyomást, és a kormány egy szép napon úgy omlik össze, mint egy kártyavár!

A hárommillió ország mintegy négymillió állampolgára szorongott a pártház előtti téren – tudósítottak másnap a Hazafias Erők Pártjához közelálló lapok és hírportálok. Már esteledett, kigyúltak a környező utcák fényei, és a fáklyák is mámorító lobogással ragyogták be az épületeket. Az elől állók tapsorkánnal fogadták a színpad széléhez közelítő zászlóanyát, nemzeti színű pántlikák tömege várakozott rá, és a zászló néhány perc elteltével már roskadozott is a rákötözött szalagoktól. A jelenlevők egy emberként kiáltották, hogy kiállnak az igazságért, életüket adják a hazáért.

Másnap taktikai megbeszélésre jött össze a Hazafias Erők Pártjának / HEP / vezetősége, és hozzákezdett a politikai nyomásgyakorlás forgatókönyvének kidolgozásához.

A nagyszabású terv azzal indult, hogy a parlamentben kérdések tömegét zúdították a miniszterekre. Arra számítottak, hogy a válaszadásra kötelezettek olyan időzavarba kerülnek, amiből már nem tudnak többé kikecmeregni, és így a mulasztásos törvénysértés állapotába jutnak. Ezt követően kellett volna az egész kormány felelősségre vonását, majd lemondását követelni.

A kérdések kidolgozására az egyes területek legjobb szakembereit kérték fel, és az interpelláló képviselők szinte a bársonyszékekhez szegezték az egyébként is gyámoltalan minisztereket:

– Milyen eszközökkel segíti elő a Területfejlesztési Minisztérium azt, hogy a kistelepülésekből nagytelepülések váljanak, a nagytelepülésekből pedig kistelepülések?

– Miért nem teremt a Mezőgazdasági Minisztérium padlízánbarát környezetet az országban?

– Miért nem tudja a Szociális Minisztérium elérni, hogy minden állampolgár alanyi jogon kaphasson zsebmikroszkópot?

– Miért nem képes az Országos Pszichiátriai Intézet a meteopaták és az Országos

Meteorológiai Intézet között fennálló kapcsolati szakadékot áthidalni?

A kormánypárti képviselők fogadóóráit is ellepték a HEP aktivistái, és számtalan kérdéssel bombázták a megjelenteket. A válaszok újabb és újabb kérdéseket gerjesztettek, a képviselőknek végül már csak a menekülés útja maradt hátra.

A forgatókönyv előírása szerint a következő lépés SMS üzenetek küldése, és a fizetett hirdetések beindítása volt. A kormánypárti képviselők a rájuk zúduló hívások miatt képtelenek voltak telefonjaikat egyéb ügyek intézésére használni, lassan feladták a küzdelmet és kikapcsolták a készülékeket.

A fizetett hirdetések is jelentős szerepet kaptak a kampányban. Többnyire azt állították, hogy a kormány képtelen értelmes válaszokat adni a felmerült súlyos kérdésekre. De az egyes óriásplakátok is rendkívül érzékenyen érintették a kormánypárt politikusait. A mezőgazdasági ügyek minisztere például kénytelen volt lemondani, miután ezer és ezer óriásplakát vetette szemére, hogy miatta késik a padlizsánbarát környezet kialakítása az országban. Sok kormánypárti képviselő már alig bírta a nyomást, és arra gondolt, hogy a függetlenek közé átülve menti át magát a választások utáni időszakra – és így még a haza ügyét is jobban szolgálja.

A lehallgatási botrányok kirobbanása, valamint a titkos megfigyelések és jogtalan adatgyűjtések jól összehangolt megszéllőztetése valóban válságos helyzetbe hozta a kormánypártot. Az ügyészség egyenként hallgatta ki a kormánypárti képviselőket, és csak egyértelmű bizonyítékok felmutatásával sikerült nekik az illegális lehallgatás és más bűncselekmények gyanúját magukról elhárítaniuk. A legrafináltabbak hihetőnek látszó igazolásokat mutattak fel, miszerint már hosszú évek óta súlyos halláskárosultak, tehát senkit sem hallgathattak le.

Megkezdődött a kormánypárt felbomlása. Több képviselő is átment a függetlenek csoportjába, az egyik tagozat vezetője pedig felvetette, hogy az ellenzékieket is hívják meg a frakcióülésekre szavazati joggal, és vonjanak be őket a kormánypárt törvényalkészítő munkájába. A vezetés – mint mindig – most is nyitottnak mutatkozott a különböző politikai erők összefogására, és így egyre több ellenzéki képviselő bukkant fel a kormánypárti üléseken.

A magántitkok jogosulatlan megszerzésével kapcsolatos kampány, amely fontos része volt a forgatókönyvnek, szíven döfte a kormányzó erőt. A képviselők tömegesen álltak át az ellenzék oldalára, és teljesült az a cél is, miszerint egy tapasztalt és energikus HEP képviselőt válasszanak meg a kormánypárt frakciójának vezetőjévé.

A kormányfő a bizalmatlansági indítvány következtében megbukott, az ezt követő szavazás viszont meglepő fordulatot hozott. Az új kabinet is többnyire ugyanazokból a személyekből tevődött össze, mint a korábbi. Ekkorra ugyanis a volt ellenzék soraiban már többségbe jutottak az oda átvonult egykori kormánypártiak, akik többé-kevésbé hűek maradtak az egykor általuk megválasztott miniszterekhez. A HEP ugyan hatalomra jutott, de lényegében minden maradt a régiben. Senki sem vesztette el a mandátumát, irodáját, és technikai eszközeit, sőt még a miniszterek többsége is megtarthatta hivatalát.

Elképesztő, hogy egyesek még mindig kétségbe vonják a szabad mandátum előnyeit a politikai stabilitás fenntartásában!

Adófizető polgár születik

Jancsika némi pofozgatás után felsírt – új adófizető polgár született! Mindenki boldog volt, az anyuka is gyorsan letörölte kibuggyant könnycseppjeit. A nővérke hozta a kis karszalagot, és egy meghitt mosoly kíséretében tette fel az elmaradhatatlan kérdéseket:

- Nos, milyen nevet kap a kisbaba?
- Jancsika, vagyis János – mint az apja.
- A családi név?
- Burek.
- Adóazonosító száma?

Az ifjú anya zavarba jött, nyelt egy nagyot, majd tovább hallgatott.

A nővér törte meg a kínos csendet: – Csak nem felejtették el a szülés előtt az adóazonosító számot kikérni? Ez olyan, mintha a csecsemő meg sem született volna! Asszonyom! Gondolkodjon, erőltesse meg az agyát, hívja fel azonnal a férjét!

A parlament évekkorábban nagy többséggel fogadta el azt a törvényjavaslatot, mely szerint az élet a fogantatás pillanatában keletkezik. Tehát a legfontosabb személyi azonosítót, az adónyilvántartási számot is ennek figyelembevételével kellett a szülőknek az adóhivataltól kérniük. Az ügyintézés elmulasztása jelentős büntetéssel sújtotta a fogamzásban illetékes személyeket.

– Mikor történt az esemény? Emlékszik rá? – kérdezte a nővér egyre nyugtalanabb hangon.

- Január végén lehetett, egy szombati napon. Igen, január 28-án.
- Mégis hány órakor?
- Tíz óra körül történhetett.
- Délelőtt, vagy este tíz óra körül?
- Már sötét volt.

– Jó, akkor azt írom be a nyilvántartási könyvbe, hogy 22.35 perckor. De ugyanezt az időpontot mondják mindenütt, ha mennek az iratokat intézni, mert különben olyan problémák keletkeznek, hogy tíz évig járhatják a hivatalokat!

Burekné Nagy Katalin egy kissé megnyugodott, majd verejtékében és vérében ázva széleseben nyomkodni kezdte a mobiltelefon gombjait. Férje már várta a hívást és háttalan örömmel nyugtázta a hírt, miszerint ép és egészséges fia született. Arca csak akkor komorult el, amikor az adóazonosító szám hiányára tért rá ifjú felesége. Szinte már látta maga előtt az adóhivatal levelét, amelyben szemére vetik mulasztását, és egyben a büntetés összegét is közlik – plusz késedelmi pótdíj. Tudta, hogy csak egy dolog segíthet rajta, a köztársaság elnökéhez írt kérvény. Felmentés a méltányosság alapján!

A kérvényben Burek János saját és felesége fiatal korára, valamint tapasztalatlanságukra hivatkozott. De ugyanakkor arra is utalt, hogy 25 éves hitvесе az országos statisztikai átlagnál sokkal korábban hozta világra gyermeküket, és így az állam 10 évvel hamarabb juthat egy új, potenciális adófizető polgárhoz.

A kérelem meghallgatásra talált, az Adóhivatal, az illetékes Önkormányzat, az

Egészségbiztosítási Főtanács, a Bölcsődei Hálózatok Kormánybiztosi Hivatala, az Országos Óvodai Felügyelet, majd végül a már bejegyzett büntetést törölő Nemzeti Illetékügyi Hatóság röpké három év alatt lezárta az ügyet. A hatóságok kivételesen eltekintettek attól, hogy a házaspár állítását a fogamzás pontos időpontjával kapcsolatban két tanú is igazolja. Végre Jancsika előtt is megnyílt az állampolgári kibontakozás útja

A kis állampolgár adófizető élete az első pelenkák, majd a mind gyakrabban elfogyasztott bébiételek áfájával kezdődött. Jóllehet az adót – a termék megvásárlásával – a szülők fizették, de az ő megszületése tette lehetővé az államkincstár ez irányú bevételeit.

Jancsika valóságos adóalannyá válása azért még éveket váratott magára. A kibontakozó társadalmi reformok azonban egyre több reményt nyújtottak arra, hogy mind ő, mint pedig az utána születettek gyorsan képesek legyenek ezt az utat maguk mögött hagyni. A nagyvonalú gazdasági tervekhez ugyanis lényegesen több adófizető polgárra volt szükség, és a parlament mindent megtett ennek teljesülése érdekében.

Egy új törvény elfogadásával lerövidítették a gyermekkihordási időt, ez – mint sok más intézkedés is – széles társadalmi egyetértésre talált az állampolgárok körében. Csupán a kivitelezés akadozott. Hadat üzentek az esemény utáni tablettáknak, és példamutató családvédelmi intézkedések születtek. Megtiltották az abortuszt, és 1867-ig visszamenőleges hatállyal megszüntették a házasságok felbontásának lehetőségét.

A törvénykezés folyamán a politikusok gyakran utaltak az egyre fogyó népesség következtében felmerülő különböző gondokra. A skandináv országok nyomora lebegett a szemük előtt, amely egyértelműen a lakosság alacsony számára volt visszavezethető.

A tilalmakkal egyidejűleg azonban a gyermekvállalási kedv serkentésére is számos intézkedés történt. A legalább öt gyermeket szülő nők már harmincöt évesen nyugdíjba vonulhattak, és ezt a korengedményes nyugdíjazást a férfiak elől sem zárták el, amennyiben legalább két gyermeket szültek. Az öregségi nyugdíj korhatárát viszont 70 évre emelték fel. Jelentősen növelték a családi pótlék összegét, jóllehet ezzel párhuzamosan a már korábban meghirdetett fogantatási adót is bevezették. Szóba került a pelenkaforgalomra bevezetendő különadó is, de ezt egyelőre elhalasztották. Egy képviselői javaslat szerint a pelenkaadó alól csak azok a vásárlók kaphattak volna felmentést, akik kizárólag magyar élelmiszerrel táplálják gyermeküket. Meg is született az új jelző: Magyar élelmiszer – magyar pelenka – magyar tartalommal!

Keményen felleptek azon állampolgárok ellen, akik hosszú éveken át ellazsálták a gyermeknemzést. A parlamenti többség rövidesen meg is szavazta az aggleány- és aggleány adó újbóli bevezetését. Az így kirótt adóteher – a körültekintő törvényi harmonizáció eredményeként – természetesen a fogantatás időpontjától szűnt meg. Ez a szabályozás azonban – a megtermékenyülés olykor pontatlan meghatározása miatt – számos jogi vitát eredményezett.

Az évek múlásával Jancsikának két kistestvére is született, Józsika és Lajcsika. A szülők ugyanis mindent megtettek, hogy további adóalanyokat nemzenek az államnak. Mégis úgy tűnt, hogy a dolgok menete egy kissé lelassult. Az anyuka ezért gyakran bízta gyermekeit: – Legyetek türelmesek, rövidesen jönnek az új kis testvérek, és akkor nyugdíjas anyukátok mindig veletek lesz. Az apuka azt próbálta megértetni velük, hogy mindez nem más, mint egy pozitív diszkrimináció, amit egyértelműen a törvényhozó bácsiknak köszönhetnek. Burekék a lojális állampolgárok életét élték és idegen volt számukra bármiféle adóelkerülési kultúra. Hittek a meghirdetett hármas igazságban, miszerint: Több ember, több adó, több pénz!

A gyerekek idővel iskoláskorúvá váltak és némi késéssel a további két utód is megérkezett. A nagyobbak szépen, rendben elvégezték a szakmunkásképző iskolát és biz-

tak abban, hogy nemsokára öntudatos adófizető polgárokká válhatnak. Ha olykor bekapcsolták a televíziót, gyakran hallhattak arról, hogy a humántőke beruházások egyre jelentősebbé válnak hazánkban és az iskolai képzés is mindent megtesz azért, hogy a piac változásaival lépést tartson.

Burekék feszülten figyelték a parlamenti közvetítést. Az egyik miniszter a társadalmi felzárkóztatásról beszélt, a piacképes tudás elsajátításáról. Az utána felszólaló képviselő pedig az oktatásban nemrégiben bevezetett reformok hatalmas eredményeiről, a szakismeretek előtérbe kerüléséről tartott beszámolót. Egy bizottsági elnök a profitorientált növekedés és a munkavállalók személyiségének harmonizációjáról értekezett. Az apa lehalkította a tv-t, majd hozzákezdett a családi értekezlet levezetéséhez: – Jancsi, te kapod a munkanélküli segélyt legalább még két hónapig. Józsi, nálad hogy néz ki a helyzet? Nemsokára lejár a próbaidőd. Kirúgnak, vagy maradsz?

Burek János egy kicsit elgondolkodott, majd folytatta:

– Addig is számíthatunk a minimálbéredre. Veled mi van Lajcsi? Megy a fusizás a tanműhelyben? Anyátok minimál nyugdíja, az biztos, és amíg én a helyemen vagyok, nincs is nagy baj. Igaz, hogy csak minimálbért kapok – megráncolta a homlokát és az üres tányérra pillantott – de a tulaj nagyon rendes. Van olyan hónap, hogy ugyanannyit nyom a markomba feketén, mint amennyivel bejelentett. Ebben állapotunk meg – tartja is a szavát! Neki is kevesebb adót meg járulékot kell fizetnie. De mi lesz, ha én kibukok a sorból? Lottózni kellene! A múltkor valaki több milliárdot nyert.

Gyimesi László

FENYEGETI, MÁR ROMBOLJA IS...

(Utószó egy szabálytalan kisregényhez)

Harmadik kisregényével jelentkezik Szabó László Tibor. Persze, nem szabályos kisregény ez sem, hanem egy keserű-groteszk pamflet, görbe tükörből rögzített látlet mai világunkról, félmúltunkról és lehetséges jövőnkéről.

Ne feledjük, a görbe tükör torzít ugyan, megváltoztatja a dolgok arányait, megnyújtja, összenyomja, megcsavarja a felszín képeit, de trükkjei mögül sohasem hiányzik a valóság. Sőt, amikor a felszín bohócos-derűs, vagy éppen ijesztő átalakításán szörnyülködünk, sokszor közelebb jutunk a valódi tükörből hiányzó mélységhez, a hagyományos eszközökkel nehezen tetten érhető rejtőzködő valósághoz.

Az érett korban pályát változtató egykori politológus, egyetemi oktató, hajdani

operaénekes, nyelvtanár, tolmács, s ki tudja még milyen pályákon tevékenykedő író a szatíra, a groteszk, az abszurd mellett kötelezte el magát. Nem tehetett mást: élet-tapasztalata és a kor erre predesztinálta.

Eleinte groteszk novellákat, tárcákat tett közzé (*Operabál 2008, Villámcsődület 2010*), s mivel mind a szakma, mind a nagyközönség örömmel fogadta ezeket, megpróbálta a rövid írásokba belegyömöszölni mindazt, amit hatalmas élettapasztalata és műveltsége alapján elmondandónak ítélt a világról (*Klímamenekültek, 2012*). Rá kellett döbennie, hogy az elsőként választott rövid, csattanós formákat mondanivalója, szatirikus hevülete szétfeszíti, így hamarosan a hosszabb lélegzetű műfajok irányába tájékozódott.

A *hosszú utazás* című kisregényben (2011) tett először kísérletet a terjedelem kitágítására, ami természetesen együtt járt a gazdagabb cselekmény, a jellemfejlődés, s egyéb kötelező prózai elemek beépítésével. Ez a mű még csak kapocs volt a karcolat-szerű tömör groteszkek és a valódi regény között, a közös főszereplők személyével összekapcsolt pikareszk azonban már a második próbálkozás során átadta helyét a valódi, egységes szerkezetű elbeszélő prózának (*A lázadás, 2011*).

Nem szakított természetesen a rövid műfajokkal sem, a kisregényekkel párhuzamosan rendezte sajtó alá a *Klímamenekültek* című kötetét, s a kisregények mellé rendre odaszerkesztette legújabb, kurtább groteszkjeit is, régi és új hívei örömére.

Így tette ezt most is, amikor a harmadik kisregényt bocsájtotta a nagyközönség elé (*A hatalom, 2013*). A címadó írás mellett négy szokásos Szabó-etűd sorakozik, mondhatnánk, hogy érettebbek, alaposabbak a korábbiaknál, de ez csak részben igaz. Pontosabb az a megállapítás, hogy mindvégig megőrizték szülőatyjuk eredeti látásmódját, frissességét. Stílusuk fejlődött, megvívta szabadságharcukat a tudományos nyelv beidegződött sémáival szemben, és győztek. És mivel a szerző immár tudja, hogy az alaposabb elemzésekhez rendelkezésére áll a meghódított új forma, a kisregény, nem is akarja már minden észrevételét a rövid írásokba belezsúfolni. A hatodik kötet ismeretében talán azt is kimondhatjuk: érett íróként gazdálkodik anyagával, járatos mesterként bánik a formákkal. A négy groteszk novella folytatja a valóságon alapuló, de a racionalitáson szükség szerint átlendülő írások sorát, azt a leképezési módszert, amit egy korábbi írásomban az elvarázsolt kastély tükörterméhez hasonlítottam, s amely első megjelenései óta összetéveszthetetlené tette Szabó László Tibor munkáit.

A négy groteszk történet most sem okoz csalódást: hétköznapjaink düheiből, bosszúságaiból indítva jut el valamennyi az általános szentenciák szintjéig. Abszurditásuk már-már nem is hihetetlen (*Adófizető polgár születik*). Az író más tisztelőivel együtt abban reménykedem, hogy ez a vonulat, írjon Szabó László Tibor akár sült-realista vagy posztmodern trilógiákat a jövőben, ez a vonulat megmarad életművében.

Természetesen a kötet fő ereje a címadó kisregény. Nem kívánok műfajelméleti kérdésekbe bonyolódni, de fenntartással használom ezt a megjelölést. Elfogadom, hogy manapság az a regény, amiről a szerzője kijelenti, hogy az – ám Szabó kisregénye szembe megy a műfaj minden írott vagy íratlan szabályával. Minden szétesett: a szereplők aktorok, ágáló perszónák csupán egy társadalmi történés-halmazban, a cselekmény nem más, mint maga ez a történés-halmaz, jellemfejlődésről, belsővé váló folyamatokról, csúcspontokról, katarziszról szó sincs. S a végén mégis minden összeáll.

A magam számára úgy határoztam meg ezt a munkát, hogy a mű végül is nem más, mint az említett görbe tükrök cserepeiből egésszé formálódó rendhagyó politikai-társadalmi pamflet.

Nyersanyaga adott – a múlt és a jelen hatalmi versengései, a félmúlt tragédiái, a történelem hatalomtechnikai iskolái, az ezekről szóló könyvtárnyi irodalom mind-mind

muníciót adott a könyvhöz. Lesznek sokan, akik a mai, hazai hatalmi játszmák torzképét látják majd benne. Bár könnyedén megállapíthatók párhuzamok, de a mű sokkal több szimpla napi politizálásnál. Az uralkodás lényegét keresi, az ehhez vezető rejtékutakat járja be, lefordítja a mindenkori politika kettős beszédét a cselekvés egyértelmű, alternatívát nem tűrő brutális nyelvére.

A fejezetcímek – akár egy politológiai tanulmányban – leverik az útjelző cölöpöket. Az *Elnökségi ülés* egyrészt kijelöli a szereplők céljait, másrészt felfedi az író ábrázolási módszerét. A *választási kampány* oldalain feltárul az érdekek és értékek menthetetlen kettéválása, a haszonelvűség mindenek fölé emelése, a politikai maskarádé lélektana és koreográfiája. A *hatalom birtokában* című fejezet az uralom kényszeréből adódó cselekvés, illetve pótcselekvés ellentmondásait leplezi le, már-már röhögtető módon. A *politikai intézményrendszer átalakítása* során a hétköznapi élet ösztönös racionalitásának már-már tudományos igényű szétzilálásáról, irracionálissá tételéről kapunk képet. A kialakuló izolált struktúra, a valóságtól elrugaszkodó virtuálissá váló második társadalom azokat a folyamatokat teszi elkerülhetetlenné, amelyeket *A diktatúra kiépítése* címszó alá rendel az író. Ez utóbbi két fejezet megírásakor Szabó László Tibor nagy hasznát vette a dél-európai országok tekintélyuralmi rendszereiről szerzett ismereteinek. A következő fejezetekhez (először is *A puccs* címűhöz) inkább a kelet-európai tapasztalatok adtak adalékokat, de minden ilyen közelítésben ott a csapda, a kisregény ugyanis autonóm mű, nem erről vagy arról az országról rajzol torzképet, hanem a hatalomgyakorlás általános törvényszerűségeit kívánja megragadni. A puccs ebben a folyamatban szükségszerű elem, mint ahogy az is, hogy a tényleges hatalom és az uralom kettéválása miatt a puccsok során csak a személyek (esetleg pártok) cserélődnek ki, a társadalmi szerkezet érintetlen marad.

A kisregény zárófejezete (*Feljegyzések egy pszichiátriai intézetből*) igazi Szabó-féle burleszk, valóságélemekből, vágyálmokból, felforgatott sztereotípiákból építkező szöveg, méltó lezárása a munkának. Hangvétele, ha nem is tartalma azt sugallja, van kitörési lehetőségünk a hatalomgyakorlók hagymázás világából. Kinek az elmeosztály, kinek a tisztult külvilág ígér tétova szabadságot.

Utószót írtam a könyvhöz, tehát feltételeztem, hogy az olvasó már ismeri a műveket, így sem tartalmi eligazításra, sem hosszabb-rövidebb idézetekre nincs szüksége. S neki már nem is kell ajánlani a kötetet. Ahhoz kínálok inkább néhány gondolatot, miért érdemes tovább ajánlania ezt a munkát.

Az álértékek mai tobzódásának idején nemigen vesszük észre, hogy nem csak az áruvilágok, a média-birodalmak, a szórakoztatóipar kommercializálódik, hanem a társadalmi felépítmény egészét, a kultúrát, a civilizációt egyaránt ez a veszély fenyegeti. Mi az, hogy fenyegeti, már rombolja is. Az értékek folyamatos emlegetése, plakátra tűzése, törvénybe foglalása álságos dolog, ha a hatalomtechnika részeként, uralmi célokkal történik. Csak egy példát: hiába hajtogatjuk, hogy a mai nyugati típusú demokrácia a társadalmi fejlődés csúcsa, amikor a benne élő emberek csak egy korlátozott fél-demokrácia – el azért nem hanyagolható, de korántsem elégséges – „vívmányait” élvezik. Nagy baj az, ha a társadalom egésze (az uralmat percekig gyakorlókkal együtt) elhiszi az imamalmokból rápergő szavakat, nagy baj, ha nem néz mögéjük. Szabó László Tibor munkái – amellet, hogy élvezet olvasni őket – abban lehetnek hasznunkra, hogy görbe, vagy szétrontott tükreiknek segítségével beláthassunk az ál- és féligazságok füstköde mögé, s megpillantsuk azt a valóságot, amivel végül is valami dolgunk lenne.

ISSN 1216-18-61
ISBN 978-963-08-2493-4

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2013 Vasas-Köz Kft. Nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
